

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: Prof. Ing. arch. Z. F., Feng.
bytem X,
zastoupeného Mgr. Markem Novotným, advokátem,
sídlem Panská 397/2, 602 00 Brno

proti

žalované: Česká komora architektů
sídlem Josefská 34/6
118 00 Praha 1
zastoupené Mgr. Danielou Rybkovou, advokátkou
se sídlem Praha 3, Jana Želivského 2385/11, PSČ 130 00

v řízení o žalobě proti rozhodnutí představenstva žalované ze dne 7. 10. 2024, sp. zn. DR 2021-21

takto:

- I. Rozhodnutí představenstva žalované ze dne 7. 10. 2024, sp. zn. DR 2021-21, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** nahradit žalobci náklady řízení ve výši **7.114 Kč** k rukám jeho advokáta Mgr. Marka Novotného ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění

I. Předmět věci

1. Stavovský soud České komory architektů (dále také „*Stavovský soud*“) rozhodnutím ze dne 24. 4. 2023, č. j. 351-2023/DM-Ka (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“), uznal žalobce vinným podle § 20 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*autorizační zákon*“) ze spáchání disciplinárního provinění tím, že
 - a) *při působení na pozici městského architekta města X:*
 - *přijal roli závislého člena poroty v neregulérní užší architektonické soutěži o návrh - Sportovní hala v X vyhlášené opakovaně 10. 7. 2020 a 31. 8. 2020,*
 - *nezajistil, aby byly soutěžní podmínky obou uvedených soutěží uvedeny do souladu se Soutěžním řádem České komory architektů,*
 - *neupozornil Českou komoru architektů na konání obou uvedených neregulérních soutěží,*
 - *jako porotce se od konání uvedených neregulérních soutěží nedistancoval,*
 - b) *po zrušení druhé neregulérní užší architektonické soutěže o návrh - Sportovní hala X v prosinci 2020 inicioval a zasazoval se o návrh postupu, aby město zadalo zakázku na zpracování investičního záměru - Sportovní hala v X bez zadávacího řízení arch. A. K. a dodavatelem zakázky na zpracování investičního záměru - Sportovní hala v X se stal on sám (když zpracování zakázky A. K. smluvně zastřešil) a dále tím, že v době uzavření smlouvy o dílo na zpracování „Investičního záměru - Sportovní hala v X“ a v průběhu jejího plnění působil na pozici městského architekta města X, se dostal do střetu zájmů (když se jako městský architekt nejprve podílel na přípravě podkladů pro zadání zakázky a následně se stal zhotovitelem zakázky) a na brozbu střetu zájmů klienta neupozornil,*
 - c) *v Brně v únoru 2021 uzavřel s městem X smlouvu o dílo na zpracování „Investičního záměru - Sportovní hala v X“ v rozsahu, který dle čl. 2.6. této smlouvy odpovídá výkonové fázi „návrh stavby“ za odměnu ve výši 300.000 Kč bez DPH, která je vůči investičním nákladům stavby 150 mil. Kč nepřiměřeně nízká a nepřiměřená,*
 - d) *v červenci 2021 odevzdal objednateli, městu X, v rámci plnění zakázky „Investiční záměr - Sportovní hala v X“ dílo, které nesplňuje náležitosti zadání stanovené ve čl. 2.3 uzavřené smlouvy o dílo, když návrh nerespektuje a překračuje maximální celkové náklady na realizaci ve výši 150 mil. Kč,*
 - e) (i) *v rozhovoru nazvaném „Na slovíčko s architektem Z. F.“, který byl publikován v X zpravodaji 02/2021, uvedl (v prvostupňovém rozhodnutí citovaná) tvrzení a (ii) v písemném vyjádření k podanému podnětu ze dne 30. 12. 2021 uvedl (v prvostupňovém rozhodnutí citovaná) nepravdivá tvrzení obsahující urážky stěžovatelky.*
2. Těmito jednáními žalobce porušil ustanovení § 2, § 3 odst. 1, § 7, § 13 odst. 1 a 2, § 14 odst. 1 a 2, § 18 odst. 1, § 27 odst. 2 a § 28 Profesního a etického řádu ČKA (dále také „*PEŘ*“). Za toto zjištěné jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů disciplinárního řízení ve výši 10 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

3. Představenstvo České komory architektů (dále také „představenstvo“) rozhodnutím ze dne 7. 11. 2023, č. j. DR 2021-21, potvrdilo rozhodnutí Stavovského soudu ze dne 24. 4. 2023, č. j. 351-2023/DM-Ka. Městský soud v Praze k žalobě žalobce rozsudkem ze dne 7. 5. 2024, č. j. 11 Ad 1/2024-55, zrušil žalované rozhodnutí ze dne 7. 11. 2023, č. j. DR 2021-21, a věc se žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
4. Představenstvo České komory architektů v dalším řízení rozhodnutím ze dne 7. 10. 2024, sp. zn. DR 2021-21, potvrdilo prvostupňové rozhodnutí.

II. Žaloba

5. Žalobce v první řadě namítl prekluzi disciplinárního provinění. Podle jeho názoru vzhledem k běhu a stavění lhůt v průběhu disciplinárního a soudního řízení (dle § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) marně uplynula prekluzivní lhůta 1 roku dle ustanovení § 33 odst. 2 Disciplinárního a smírčího řádu ČKA již dne 14. 9. 2024. Představenstvo žalovaného nemělo od 15. 9. 2024 procesně jinou možnost, než řízení zastavit dle ust. § 35 odst. 1 písm. g) Disciplinárního a smírčího řádu ČKA. Žalobce je názoru, že pokud § 33 odst. 2 Disciplinárního a smírčího řádu ČKA hovoří o „zahájení nového projednání“, jde výhradně o situaci, kdy bylo v odvolacím řízení rozhodnuto o zrušení rozhodnutí a vrácení věci (stavovskému soudu) k novému projednání. Novým projednáním podle žalobce Disciplinární a smírčí řád nemá na mysli zrušení rozhodnutí představenstva soudem v rámci správního soudnictví.
6. Dále žalobce namítl, že žalované rozhodnutí potvrdilo prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu, to včetně výroků týkajících se „*Urážky, pomluvy a zneuctění ČKA a jejich členů*“, se kterými se neztotožnil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 7. 5. 2023, č. j. 11 Ad 1/2024-55. Byť žalovaná na straně 10 uvádí, že se žalobce nedopustil porušení profesních předpisů co do skutku uvedeného v bodu VIII.5 rozsudku Stavovského soudu, ale přesto představenstvo fakticky výrokem „Napadený rozsudek Stavovského soudu se potvrzuje.“ potvrdilo všechny výroky rozsudku Stavovského soudu.
7. Žalobce rovněž poukázal na to, že žalované rozhodnutí obsahuje dva výroky – že napadený rozsudek Stavovského soudu se potvrzuje, a že napadené usnesení Stavovského soudu se potvrzuje. Žalobce přitom podal odvolání pouze proti rozsudku Stavovského soudu.
8. Žalobce v dalším zopakoval již dříve vznesené žalobní námitky, které městský soud vypořádal, přičemž ve svých námitkách žalobce s některými závěry městského soudu polemizuje.
9. Žalobce takto namítl, že rozhodnutí představenstva dne 7. 11. 2023 mělo být přijato na zasedání představenstva téhož dne, v zápisu není však uvedeno, jak bylo rozhodnuto, kolik členů představenstva bylo pro, kolik proti a kdo se zdržel hlasování. Dokonce ani není ze zápisu zřejmé, kolik bylo v době „rozhodnutí“ přítomno na zasedání členů představenstva, když ze záhlaví je zřejmé, že se v průběhu zasedání počet přítomných členů představenstva měnil. Ze zápisu není zřejmé, kdo byl v době rozhodnutí o odvolání žalobce z členů představenstva přítomen na zasedání a není zřejmé, kolika hlasy bylo rozhodnutí o odvolání přijato. Rovněž zápis nepotvrzuje splnění procesních náležitostí online hlasování dle ust. § 28 odst. 10 a 11 Organizačního, jednacího a volebního řádu ČKA.
10. Žalobce dále namítl procesní vady k usnesením č. U24/09/11 (o vyloučení D. M. z projednávání věci) a k U24/09/01 o souhlasu představenstva s účastí a hlasováním

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

prezenčně nepřítomných členů prostřednictvím online platformy. K prvnímu usnesení uvedl, že není uvedeno, jak bylo rozhodnuto, kolik členů představenstva bylo pro, kolik proti a kdo se zdržel hlasování. Dokonce ani není ze zápisu zřejmé, kolik bylo v době rozhodnutí přítomno na zasedání členů představenstva, když ze záhlaví je zřejmé, že se v průběhu zasedání počet přítomných členů představenstva měnil. Od začátku zasedání bylo osobně přítomných pouhých 6 členů představenstva, což nesplňuje nezbytný počet hlasů pro hlasování o tomto bodu ani kvórum dle ust. 28, odst. 4 Organizačního, jednacího a volebního řádu ČKA. Ze zápisu není zřejmé, kdo byl v době rozhodnutí o odvolání žalobce z členů představenstva přítomen na zasedání a není zřejmé, kolika hlasy bylo rozhodnutí o odvolání přijato. K druhému usnesení uvedl, že zápis nepotvrzuje splnění procesních náležitostí online hlasování dle ust. § 26 odst. 10 a 11 Organizačního, jednacího a volebního řádu ČKA. Ze záznamu je zřejmé, že pro hlasovalo jen 6 členů představenstva a nebylo tak dosaženo prosté většiny hlasů členů představenstva. Ani se nejednalo o rovnost hlasů, kdy rozhoduje hlas předsedy. Podle informací žalobce se na představenstvu o rozhodnutí o odvolání žalobce ani vůbec nehlasovalo, což ostatně vyplývá i ze samotného zápisu z představenstva. Pouze bylo předsedajícím oznámeno, že je rozhodnuto. Žalobce namítá, že představenstvo nerozhodlo o jeho odvolání řádně dle stavovských procesních předpisů.

11. Žalobce namítl, že disciplinární řízení bylo zatíženo vadami doručovaných písemností, nebylo proto řádně zahájeno, vedeno a ukončeno. Zástupce žalobce odbdržel do datové schránky od žalovaného z jeho datové schránky oznámení ze dne 16.5.2022 o zahájení disciplinárního řízení. Tato datová zpráva měla jedinou přílohu ve formátu .pdf, která obsahovala jak text oznámení, tak žalobu dozorčí rady, oboje v jednom souboru opatřené razítky žalovaného, vlastnoručním podpisem předsedy dozorčí rady a navíc elektronickým podpisem Ing. Arch. MgA. D. M. Nejednalo se o elektronický podpis za právnickou osobou - žalovaného, nýbrž o „soukromý“ elektronický podpis předsedy stavovského soudu. Podle žalobce obdrženy dokument nesplňuje zákonné náležitosti ani na autorizovanou konverzi dokumentu, ani na elektronický podpis, který je soukromý a odlišný od žalovaného. V ostatních případech byly do datové schránky doručeny již jen prosté skeny listin vydaných žalovaným, opatřené vlastnoručními podpisy osob na straně žalovaného a razítky, aniž byla provedena autorizovaná konverze dokumentu z listinné podoby do elektronické podoby. Žalobce namítl, že žádná z listin ve formátu .pdf, které doručoval žalovaný v řízení vedeném pod sp. zn. DR 2021-21 nesplňovala zákonné náležitosti, zejména co do elektronického podpisu, autorizované konverze a dokonce i co do náležitostí datové zprávy, kdy u popisu datové zprávy ani v jednom případě nebyla uvedena spisová značka řízení. Žádná datová zpráva, ani ty, které obsahovaly prostý sken rozhodnutí napadených touto žalobou, nebyly určeny do vlastních rukou adresáta.
12. Žalobce rovněž namítl, že byly v disciplinárním řízení splněny všechny podmínky pro zastavení řízení dle ust. § 35 odst. 1 písm. g) Disciplinárního a smírcího řádu ČKA a orgány žalovaného proto měly řízení zastavit.
13. Žalobce uvedl, že řízení bylo zahájeno dne 22. 3. 2022 doručením návrhu na zahájení návrhu disciplinárního řízení, roční prekluzivní lhůta tak skončila 22. 3. 2023. Žalobce byl předvolán k jednání za účelem vynesení rozsudku ve věci na 23. 3. 2023, což je již po uplynutí roční lhůty. Stavovský soud akceptoval žalobcovu omluvu, předvolal žalobce na 28. 3. 2023 a vyhlásil rozsudek. V záhlaví je uvedeno datum 28. 2. 2023, na tento datum neobdržel žádné předvolání. V tomto případě nebyla doručena lhůta 5 dní na přípravu jednání, žalobce nesouhlasil s jednáním v nepřítomnosti, na jednání se proto omluvil včetně prokázání

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

důvodu. Podle žalobce Stavovský soud neměl jednat a rozhodnout v nepřítomnosti žalobce (v tomto bodě žalobce nesouhlasí s odst. 81 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2024, že žalobce byl přítomen), ten se omluvil sice 2x, vždy však řádně doložil důvod. Žalobce nesouhlasí s Městským soudem v Praze ze dne 7. 5. 2024, bodem 118. Žalobce je názoru, že obě omluvy byly prokazatelně důvodné a naopak nebylo zjištěno nic, co by prokazovalo názor soudu o snaze zdrže nebo dokonce znemožnit pojednání věci. V soudním řízení se pouhé dvě důvodné a doložené omluvy za procesní obstrukce nepovažují. Žalovaný pak předvolání zaslal opožděně, neměl proto ani právo o vynesení rozhodnutí v nepřítomnosti žalobce. Zdržení žalobce bylo jen v řádech dnů, na straně žalovného však šlo o několik měsíců – žalobce poukázal na rozdíl mezi nařízením jednání předvoláním ze dne 9. 12. 2022 a zrušením jednání nařízeného na 10. 2. 2023, z něhož se žalobce neomluvil.

14. Žalobce poukázal na § 8 odst. 2, § 33 odst. 2 a § 35 odst. 1 písm. g), § 39, § 45 odst. 3 Disciplinárního a smírčího řádu ČKA. Podle žalobce je zcela zjevné, že prekluzivní lhůta 1 roku dle ust. § 33 odst. 2 marně uplynula již dne 22. 3. 2023 a že Stavovský soud měl od 23. 3. 2023 řízení zastavit dle ust. § 35 odst. 1 písm. g) Disciplinárního a smírčího řádu ČKA. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 39/2019-36 ze dne 16. 4. 2020, který podává výklad právě k otázce zastavení řízení, a to zejména v odstavcích 27. až 34. Žalobce namítl, že Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 11 Ad 1/2024-55 z 7. 5. 2024 názor Nejvyššího správního soudu ohledně charakteru lhůty stanovené v § 33 odst. 2 disciplinárního řádu nerespektoval, když nepřihlížel k nabytí právní moci, ale pouze k vyhlášení rozhodnutí. Rozsudek byl pak zástupci žalobce doručen zástupci žalobce až dne 24. 4. 2023 v rámci datové zprávy ID 1178876593 (s vadami dokumentů, které žalobce namítl již výše), tedy až 27 dnů po uplynutí 1 leté lhůty počítané od žalovaným tvrzeného data zahájení řízení před Stavovským soudem ČKA (28. 3. 2022), resp. 33 dnů od zahájení řízení tvrzeného dozorcí radou (22. 3. 2023). Rozhodnutí představenstva ČKA ze dne 7. 11. 2023 o odvolání žalobce ze dne 10. 5. 2023 sice bylo doručeno právnímu zástupci žalobce dne 24. 11. 2023 v rámci datové zprávy ID 1276407552, nicméně nikoliv do vlastních rukou a pouze ve formě prostého skenu bez elektronického podpisu či autorizované konverze, tedy nejde o doručení řádné.
15. Žalobce dále namítl, že v řízení došlo k četným porušením procesních předpisů ze strany členů dozorcí rady souvisejících s (ne)vytlučením člena dozorcí rady Dipl. Ing. M. L., pro které bylo řízení Stavovským soudem nejprve zastaveno, avšak následně bylo usnesení o zastavení řízení rozhodnutím představenstva ze dne 1. 11. 2022 zrušeno, aniž měl žalobce možnost proti tomuto rozhodnutí představenstva brojit. Představenstvo ČKA v odůvodnění tohoto rozhodnutí bagatelizovalo námitky žalobce vůči podjatosti Dipl. Ing. M. L., resp. si vybralo jen některé z nich, zcela nedostatečně popsalo a vysvětlilo, na základě jakých důkazních prostředků dospělo k závěrům, že Dipl. Ing. M. L. podjatý nebyl, že byl vyloučen, byť „preventivně“ a že se neúčastnil projednání kauzy, když jsou tyto skutkové závěry jednoznačně v rozporu s listinnými důkazy, a konečné vyznění odůvodnění je ve vzájemném rozporu. I když představenstvo uvádí, že došlo k procesním pochybením bez jejich specifikace, následuje dílčí závěr, že důvod pro vyloučení člena dozorcí rady Dipl. Ing. M. L. dán nebyl. Ze zápisu ze zasedání dozorcí rady z 5. 10. 2021 je zřejmé, že se projednávala stížnost stěžovatelky v této věci, a to za přítomnosti ing. arch. M. L., který byl povinen dle § 6 odst. 2 disciplinárního řádu ČKA neprodleně informovat předsedu dozorcí rady o důvodech pochybností o jeho nepodjatosti se zřetelem na jeho poměr k věci (X, vztah k soutěžím v X, kritika oznámení na ÚOHS majícího původ v jeho jiné pracovní skupině ČKA atd.) a účastníkům (autorka stížnosti z okruhu jeho přátel). To Ing. M. L. nesplnil, rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vyloučení nebylo žalobci zpřístupněno. Představenstvo bez jakýchkoliv důkazů a vysvětlení uvěřilo dozorčí radě, že údajně došlo k nějakému neformálnímu „preventivnímu“ vyloučení Dipl. Ing. M. L., když tato tvrzení odporují protokolům z jednání dozorčí rady, ve kterých nic takového uvedeno není.

16. Všem členům dozorčí rady ČKA muselo být podle žalobce známo, že Dipl. Ing. M. L. je členem pracovní skupiny pro soutěže ČKA, přesto ani předseda dozorčí rady a referent spisu ing. arch. V. Z. neučinil nic ohledně možné podjatosti Dipl. Ing. M. L., který se zúčastnil sedmi zasedání, na kterých byla stížnost projednána, což potvrzují zápisy o zasedání. Zápisy z 18. 1. a 1. 3. 2022 naopak nepotvrzují, že by Ing. arch. M. L. měl být z jednání vyloučen. Pakliže byl vyloučen, přičemž představenstvo v rozhodnutí ze dne 1. 11. 2022 uvádí, že se Dipl. Ing. M. L. rozhodování kauzy žalobce neúčastnil, nebylo jej také možno počítat do kvóra na zasedání dozorčí rady (dle § 28 odst. 2 organizačního, jednacího a volebního řádu ČKA a hlasování na zasedáních 18. 1, 8. 2. a 1. 3. 2022 byla tak učiněna nezákonně bez splnění nezbytného kvóra (3 členové byli omluveni, 6 bylo přítomno včetně Ing. L.). To se tedy týkalo i rozhodnutí o nezastavení řízení vůči žalobci. Žalobce vytýká zápisům o zasedání dozorčí radě, že neobsahují základní údaje o hlasování, jako kolik členů bylo pro, kolik bylo proti a kolik se zdrželo hlasování. V současnosti je přitom běžné, že zápisy obsahují i jména členů a údaj o tom, jak konkrétně hlasovali. Na místě je též pořizování a archivování zvukových záznamů z jednání.
17. Žalobce uvedl, že v tomto případě však pracovní skupina pro Soutěže prokazatelně vykonávala konkrétní úkony ve vztahu k architektonickým soutěžím, které jsou předmětem disciplinárního řízení, prokazatelně iniciovala či připravila podnět na ÚOHS, vyjadřovala se k soutěžním podmínkám, psala dopisy městu X atd., a již proto poměr každého člena pracovní skupiny Soutěže k disciplinárnímu řízení ohledně těchto soutěží přinejmenším zavdává důvod pro jeho podjatost. Navíc i další bod obvinění týkající se „neoprávněného udání na ÚOHS“ se týká výslovně činnosti pracovní skupiny Soutěže, jejímž předsedou je právě člen dozorčí rady Dipl. Ing. M. L. Podle žalobce je nepřijatelné, aby kritizovaný orgán byl současně personálně shodný s orgánem, který svoji kritiku nezávisle vyhodnotí a stíhá v rámci disciplinárního řízení, v němž má posuzovat i okolnosti svědčící ve prospěch osoby podezřelé z disciplinárního provinění (§ 30 odst. 2 Disciplinárního a smírčího řádu ČKA). Žalobce taktéž namítl, že v rámci svého podání ze dne 17. 8. 2022 navrhoval k důkazu všechny zápisy ze všech zasedání pracovní skupiny Soutěže, na kterých se projednávaly předmětné dvě soutěže v X a podnět na ÚOHS, který byl předmětem hodnocení žalovaného, za které je mimo jiné stíhán. Tyto důkazní prostředky, které mohou rovněž svědčit o podjatosti Dipl. Ing. M. L., v řízení nebyly provedeny, ač byly již dříve navrženy. Námitka podjatosti vůči Dipl. Ing. M. L. směřovala také z důvodu jeho poměru k účastníkům řízení, a to konkrétně pro jeho poměr ke stěžovateli, která je z okruhu jeho přátel, rovněž členů spolku X, což bylo doloženo žalobcem spolu s jeho vyjádřením ze dne 27. 6. 2022. Z odůvodnění rušícího rozhodnutí představenstva plyne, že se představenstvo těmito námitkami ohledně osobního poměru Dipl. Ing. M. L. ke stěžovateli vůbec nezabývalo, byť na nich záviselo rozhodnutí o zastavení řízení. Zásadní vadou je rovněž skutečnost, že podjatý člen dozorčí rady Dipl. Ing. M. L. nebyl vyslechnut za účasti žalobce k otázce jeho (ne)podjatosti.
18. Podle žalobce je zcela nepřezkoumatelný názor představenstva v prvním odstavci na poslední straně rozhodnutí ze dne 1. 11. 2022, kdy bez jakékoliv specifikace procesního pochybení při rozhodování o vyloučení Dipl. Ing. M. L. došlo představenstvo k závěru, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nespecifikované „toto“ pochybení nemělo, respektive nemohlo mít vliv na průběh disciplinárního zjišťování a neznamenal poškození práv žalobce. Žalobce dodal, že stížnosti žalobce na osoby, které se dopustily porušení stavovských předpisů v případě žalobce, bylo zastaveno, a to samotnou dozorčí radou (o čemž svědčí k žalobě přiložené stížnosti a usnesení dozorčí rady).

19. Žalobce v této souvislosti nesouhlasí s názorem Městského soudu v Praze dle rozsudku ze dne 7. 5. 2024 v bodech 130 a 131 odůvodnění. Žalobce namítl, že soud porušení postupu pro vyloučení člena dozorčí rady akceptoval s tím, že to nebylo natolik závažné, respektive to bylo zhojeno v dalších fázích řízení. Jak to bylo zhojeno a proč to nebylo závažné již soud neuvedl. Navíc soud dle žalobce nesprávně akceptoval, že vyloučený člen dozorčí rady byl započítáván do kvóra pro rozhodování ve věci žalobce.
20. Žalobce poté namítl vady rozhodnutí představenstva ČKA ze dne 1. 11. 2022. Podle něj se uvádí „*DR 2021-21 Představenstvu se předkládá stížnost dozorčí rady proti usnesení Stavovského soudu, kterým se zastavuje disciplinární řízení. Představenstvo rozhodlo.*“. Není uvedeno, jak bylo rozhodnuto, kolik členů představenstva bylo přítomno, kolik bylo pro, kolik proti a kdo se zdržel hlasování, zda byla splněna podmínka kvalifikované většiny dle § 10 odst. 3 písm. c) Organizačního jednacího a volebního řádu ČKA. Rovněž zápis nepotvrzuje splnění procesních náležitostí online hlasování dle ust. § 28 odst. 10 a 11 Organizačního, jednacího a volebního řádu ČKA. Podle informací žalobce se na představenstvu o rozhodnutí o stížnosti vůbec nehlasovalo, což ostatně vyplývá i ze samotného zápisu z představenstva. Pouze bylo předsedajícím oznámeno, že je rozhodnuto.
21. Podle žalobce nebyla zachována jednota skutků popsaných v žalobním návrhu a v rozsudku v rozporu s čl. 46 odst. 1 Disciplinárního a smírčího řádu ČKA. První celek žalobního návrhu se týkal údajných pochybení žalobce při konání architektonické soutěže v jednotném čísle. Přesto byl nakonec odsouzen ve vztahu ke dvěma soutěžím, a to nad rámec žalobního návrhu. Představenstvo to přešlo vysvětlením, že šlo o „zjednodušení“. V části žalobního návrhu pod číslem 2, písm. a) se pak neuvádí nic o tom, že na hrozbu střetu zájmů klienta žalobce neupozornil, a přesto je za toto údajné pochybení odsouzen v druhém odstavci výroku rozsudku.
22. Podle žalobce z aktuálního znění § 7 PEŘ, kdy z něj bylo vypuštěno slovo „pouze“, nevyplývá zákaz podporovat neregulérní soutěže. Přesto jej takto žalovaný aplikuje, žalobce se v tomto neztotožnil s bodem 146 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2024. V době přijetí role porotce nelze posoudit ne/regulérnost soutěže, v řízení nebylo prokázáno, zda a kdy se tak stalo. Povinnost zajistit uvedení soutěžních podmínek dle věty druhé § 7 odst. 1 PEŘ nebyla účinná v době přípravy a vyhlášení obou soutěží.
23. Podle žalobci není nikde definováno, co je to neregulérní soutěž. Podle PEŘ a soutěžního řádu 2020 se dá za neregulérní označit soutěž, pro kterou ČKA odmítla vydat potvrzení regulérnosti. Soutěžní řád 2021 ukládá ČKA zveřejňovat informaci o neregulérnosti soutěže. Každopádně dokud se ČKA o soutěži nedozví a neposoudí ji (jakožto jediná instituce, která je oprávněna podle Soutěžního řádu o regulérnosti soutěží rozhodovat – na rozdíl od jednotlivých členů ČKA), tak není jisté, zda jde o neregulérní soutěž.
24. Žalobce popřel, že by připravoval soutěž. Z popisu činností městského architekta, k jejichž výkonu se žalobce zavázal ve smlouvě s Městem X, nevyplývá rozsah jeho odpovědnosti při přípravě soutěžních podmínek pro architektonické soutěže. Žalobce jakožto městský architekt a potažmo ani kterýkoliv jiný architekt, jakožto převážně osoby bez právního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vzdělání, tak nemusí být schopni identifikovat každý potencionální rozpor soutěžních podmínek se Soutěžním řádem či zákonem č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek a tím i případné riziko neregulérnosti soutěže.

25. Žalobce rovněž namítl, že mu Stavovský soud vytýká, že se nedistancoval od soutěží. Takovou povinnost mu však nic neukládá a navíc byly obě soutěže záhy zrušeny. Veškeré skutky a v nich spatřovaná porušení § 7 PER jsou v zásadním rozporu s ČKA avizovanou liberalizací v přístupu k architektonickým soutěžím, která je např. v sekci „vnitřní řády ČKA“ prezentována na webu komory.
26. Stavovský soud výslovně uznal, že odevzdané dílo arch. K. splňovalo z hlediska obsahu, výčtu výkresů a grafického vyhotovení předmět smlouvy nad míru. V otázce údajně podhodnocených nákladů stavby žalovaný nebere v potaz možnou změnu smlouvy mezi městem a dodavatelem, ať již ústní či konkludentní (akceptováním zpracovaného investičního záměru, včetně zvýšených nákladů), přičemž ČKA není oprávněna posuzovat, zda taková změna byla učiněna platně a v souladu se zákonem. Informaci o možném zvýšení nákladů (i nad úroveň 165 mil. Kč) město mělo minimálně od okamžiku sdělení této informace žalobcem na veřejném projednání studie před jejím odevzdáním. Oba posudky, které si nechala zpracovat Dozorčí rada a Stavovský soud ČKA, se neshodují v odhadovaných nákladech stavby, naopak se rozcházejí až v řádech stovek procent (354 – 418 mil. Kč, resp. 180 – 210 mil. Kč). Na kolísání cen ostatně žalobce poukazoval při veřejném projednání studie. Pokud nakonec Stavovský soud z posudků nevycházel a provedl vlastní odborné posouzení, tak jde o názor nepřezkoumatelný, když jej žalobce nemá k dispozici a neví, jak výpočty byly provedeny (ve spisu výpočty a tedy i přezkoumatelné úvahy žalovaného chybí). Žalovaný zaměňuje studii s projektovou dokumentací, což samozřejmě vede k rozdílným cenám. K ceně služeb žalobce uvádí, že dodavatelem byl mexický architekt, a proto k výpočtu adekvátní ceny nelze dost dobře použít ceny českých architektonických kanceláří. Konečně se žalobce znovu dovolává práva poskytovat služby v rámci pro bono rodnému městu zdarma či za sníženou odměnu.
27. Další okruh výtek žalobce vznesl vůči označení skutku, pro který je obviněný stíhán dle § 32 odst. 2 písm. c) Disciplinárního a smírčího řádu ČKA. Zmatečný návrh má bránit žalobci v řádné obhajobě, když mu není zřejmé, před čím přesně se má vlastně hájit.
28. Co se týče prvního samostatného celku návrhu, chybí upřesnění místa, času i způsobu tvrzeného přijetí role člena poroty, je zmatečně uvedeno, kdy měl žalobce přijmout roli v porotě té které soutěže (jsou-li soutěže dvě, je třeba přesně uvést časové zařazení skutku ve vztahu ke každé z nich) a je neurčitě popsáno, co tím měl žalobce porušit. Není zřejmé, co přesně nezajistil ohledně soutěží a jak to měl zajistit, když byly obě soutěže zrušeny. Je neurčité, na kterou jednu soutěž ze dvou (množné číslo není v návrhu uvedeno) měl žalobce upozornit komoru, kdy neregulérnost zjistil, jaké lhůtě měl upozornění učinit s přihlédnutím k tomu, že byla každá soutěž zrušena a ČKA o soutěžích zjevně věděla, když se vyjadřovala k jejich regulérnosti. Z návrhu není zřejmé, kdy se stal kterým porotcem, v jaké lhůtě se měl od soutěže distancovat a co přesně měl porušit za ustanovení zákona či vnitřních předpisů ČKA. Dále není zřejmé, jaké přesně vystupování žalobce a z jakého času má návrh na mysli a zcela chybí skutkový popis vůle orgánů města X z daného času ohledně zahájení další soutěže. Časové zařazení skutku je významné kromě řádné obhajoby žalobce též kvůli počítání lhůt pro možné vyloučení z účasti na podlimitní či nadlimitní veřejné zakázce, a to v případě, že se profesního pochybení dopustil v posledních 3 letech před zahájením zadávacího řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

29. V druhém celku návrhu je nepřesné období uzavření údajné smlouvy o dílo mezi žalobcem a městem X, zmatečné označení subjektů, neurčitě popsáno, proč by se mělo jednat o výkonovou fázi návrh stavby, proč by měla být odměna nepřiměřeně nízká, jaké přesně podklady a kdy měl obviněný připravit, o jakou zakázku by se mělo jednat, jaké přesně náležitosti dílo nesplňuje, jak může být finanční limit překročen objemem a složitostí, v čem by mělo být zcela zjevné podhodnocení předpokládaných investičních nákladů, k jaké době bylo překročení kalkulováno, v čem je spatřováno záměrné podhodnocení cenového odhadu atd.
30. K třetímu celku návrhu žalobce namítá, že je neurčitý popis času, zejména však toho, který údajný výrok by měl být štvavý, který výrok objektivně nepravdivý a který výrok hanlivý, který přesně výrok byl nepodložený, který výrok úmyslně poškozující, v čem je spatřována urážka a v čem pomluva. Není zřejmé, co má znamenat v popisu skutku zmínka o „pokusu se vyvinut“. Není zřejmé, co čím je obviněnému uložena povinnost „pokusit se vzniklou situaci napravit“, citace textu je vytržena z kontextu článku a u věty vytržené z kontextu neveřejné obhajoby obviněného je opět zmatečné, která část má být nepravdivá a která urážející.
31. Žalobce vytkl rovněž dozorčí radě, že jej v rámci disciplinárního zjišťování nedostatečně poučila, zejména o jeho právu odepřít výpověď či vysvětlení. Pokud bez náležitého poučení návrh odkazuje na to, co žalobce uvedl dle dozorčí rady ve svůj neprospěch při disciplinárním zjišťování, nelze z takového vyjádření žalobce při rozhodnutí věci vycházet. Ze svého vyjádření ke znalosti soutěžního řádu žalobce uvedl, že to navíc bylo ve výjimečně uvolněné chvíli jeho jinak stresujícího slyšení před dozorčí radou, kdy se vyjádřil s určitou ironií či nadsázkou.
32. Žalobce namítl podjatost Ing. arch. M. H., které odvozuje z dle jeho názoru až bulvárního vyznění návrhu na zahájení disciplinárního řízení a nemístných invektiv vůči osobě žalobce např. na straně 6 návrhu k provinění ad 3b). Uplatnil proto ve vyjádření ze dne 27. 6. 2022 u žalovaného pochybnosti o nepodjatosti předsedy dozorčí rady Ing. arch. M. H. Žalovaný se k podezřením nevyjádřil.
33. Žalobce namítl, že dle ustanovení § 23 odst. 6, písm. s) zákona č. 360/1992 do působnosti ČKA náleží spolupracovat s vypisovateli soutěží, posuzovat soutěžní podmínky a bránit konání neregulérních soutěží. Zákon však nezmocňuje ČKA, aby vydala soutěžní řád, který ukládá celou řadu povinností zejména osobám, kterou nejsou vůbec členem ČKA a plnění těchto povinností vymáhala skrze zákaz působení členů ČKA na těchto soutěžích. Podle žalobce je soutěžní řád ČKA vydán nad rámec legislativního zmocnění. Např. v § 12 zavádí nikoliv pouze doporučené, ale přímo povinné minimální ceny a odměny, což je dle žalobce v přímém rozporu s právní úpravou zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže.
34. Žalobce rovněž nesouhlasí s názorem pracovní skupiny soutěže ČKA, že odborná část poroty nemá adekvátní kvalifikaci – zde žalobce poukázal na to, že mezi porotci byl např. pan Prof. PhDr. R. Š., historik a teoretik umění a architektury, vysokoškolský pedagog (X), držitel ceny X či pocty X.
35. Žalobce uvedl, že v X měl pouze poradní hlas a neměl tedy možnost o soutěži fakticky rozhodnout. Není pravdou, že byl žalobce dodavatelem zakázky, nebo, že smluvně zastřešil zakázku A. K. Nelze ztotožňovat žalobce se společností s ručením omezeným, která má samostatnou právní subjektivitu a není účastníkem tohoto řízení. Tvrzení disciplinárního žalobce nejsou podložena důkazy. Pokud se Město X nakonec rozhodlo řešit stavbu haly

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

jinak než soutěží, měl žalobce plné právo se k tomu opět jen s poradním hlasem vyjádřit a případně navrhnout při úvaze o zadání z ruky i renomovaného zahraničního architekta.

36. Dále žalobce uvádí, že předmětem smlouvy o dílo uzavřené nikoliv mezi žalobcem, byl výslovně investiční záměr, který je běžnou součástí přípravné části investičního procesu, a jehož smyslem je vymezení základních parametrů budoucího projektu pro následné zhodnocení a rozhodnutí o jeho realizaci či nerealizaci. Investiční záměr nemá zákonnou definici, která by závazně určovala, co by měl či neměl obsahovat. Obvyklou součástí investičního záměru stavby je stavebně technické řešení stavby, ze kterého je zřejmý zamýšlený rozsah stavby. Součástí investičního záměru může a nemusí být architektonická či alespoň hmotová studie stavby. Je-li zpracovaná studie stavby, pak jsou údaje v investičním záměru přesnější. Dílo provedené A. K. splňovalo objednávku a nebylo ze strany města X reklamováno. Název díla je doslovným překladem názvu použitého A. K. K tvrzenému střetu zájmů žalobce uvedl, že neměl rozhodovací pravomoci, nebyl účastníkem smlouvy o dílo na investiční záměr a ani neměl z plnění žádný prospěch. Naopak, když společnost zastřešující dodávku na pořízení záměru od renomovaného zahraničního architekta naopak doplácela, což bylo výrazem pro bono činnosti.
37. Žalobce setrval na tom, že řadu činností prováděl za sníženou odměnu či bez odměny z vděčnosti pro své rodné město, tedy formou pro bono dle § 18, odst. 4. PEŘ. Podotkl, že pro bono činnost provozuje i ČKA, tím spíše ji může provozovat architekt sám. Oproti názoru Městského soudu v Praze v bodu 168 rozsudku ze dne 7. 5. 2024 je žalobce toho názoru, že lze za případ hodný zvláštního zřetele považovat i činnost architekta pro své rodné město. Pro bono (zkratka lat. sousloví *pro bono publico*, čes. *pro veřejné dobro*) je dle žalobce výraz používaný pro odbornou práci, kterou někdo vykoná dobrovolně a bezplatně nebo za sníženou cenu jako službu veřejnosti. Služba poskytnutá (za sníženou odměnu) obci je jednoznačně službou veřejnosti.
38. Dále žalobce namítl, že cenový posudek, který dozorcí rada zajistila, fakticky žádný posudek není, jelikož zpracovatel není soudním znalcem z příslušného oboru. Listina nemá vyšší důkazní váhu než nacenění společnosti TAROS NOVA a.s., která má naopak s podobnými atypickými konstrukcemi vlastní bohaté zkušenosti, na jejichž základě je tato schopna přesněji provést ocenění. při rozporu dvou listinných důkazů není přijatelné, aby disciplinární žalobce bez důkazů podsouval žalobci podvodné úmysly při kalkulaci nákladů na investiční záměr.
39. Závěrem žalobce namítl nepřiměřenost sankce. Poukázal na uloženou sankci a namítl, že žalobou napadené rozhodnutí představenstva žalovaného vůbec nepřihlédlo ke skutečnosti, že vadným rozhodnutím, které soud zrušil, se disciplinární řízení ve věci žalobce protáhlo o takřka jeden rok, čímž došlo k významnému prodloužení dopadů sankce do právní sféry žalobce. Namítl také, že představenstvo ani nezohlednilo skutečnost, že informace o disciplinárním opatření ve věci žalobce byla žalovaným (podle žalobce neoprávněně a nezákonně) zveřejněna od 7. 11. 2023 nejméně do 13. 5. 2024, kdy rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11 Ad 1/2024-55 ze dne 7. 5. 2024 nabyl právní moci. Bylo jistě na místě, aby žalovaný k těmto nepříznivým dopadům sankce a jejího zveřejnění do právní sféry žalobce v novém rozhodnutí přihlédl ve prospěch žalobce, což se však nestalo, přestože na to žalobce několikrát upozornil a navrhoval uložení nanejvýše důtky.

III. Vyjádření žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

40. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že ustanovení § 41 soudního řádu správního se vztahuje na situace, kdy lhůtu pro zánik odpovědnosti stanoví zákon. Tak tomu v daném případě ale není, lhůta jednoho roku pro vydání rozhodnutí (ať už stavovského soudu nebo představenstva) je uvedena v disciplinárním řádu coby vnitřním předpisu žalovaného. Autorizační zákon uvádí pouze lhůtu pro podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení, a to subjektivní v délce 6 měsíců a objektivní v délce 3 roky, která dodržena byla. Disciplinární řád stanoví lhůty pro vydání rozhodnutí, a to v délce jednoho roku od zahájení řízení pro stavovský soud, jednoho roku od podání odvolání pro představenstvo a jednoho roku od rozhodnutí o zrušení a vrácení věci k novému projednání pro stavovský soud. Disciplinární řád stanoví lhůtu pro rozhodnutí stavovského soudu a představenstva, tato jednorozhodnutí lhůta běží vždy od okamžiku, kdy příslušný orgán obdržel podání (návrh na zahájení řízení, odvolání apod.). Je nelogické, aby po zrušení rozhodnutí (představenstva) žalovaného správním soudem nezačala běžet nová jednoletá lhůta pro rozhodnutí (ale dobíhala lhůta původní, která byla po dobu řízení o správní žalobě stavena), když takto nová lhůta běží vždy po rozhodnutí stavovského soudu i představenstva.
41. K zamítnutí odvolání v plném rozsahu žalovaná uvedla, že pro daný postup se rozhodla z důvodu procesní ekonomie a s cílem dále neprodlužovat rozhodnutí ve věci. S ohledem na závazný právní názor vyslovený v prvním rozsudku městského soudu nebylo nutné ve věci provádět další dokazování, bylo pouze zapotřebí znovu rozhodnout, nebylo tak účelné, aby představenstvo rozsudek stavovského soudu zrušilo a vrátilo mu věc k novému projednání. Žalovaná uvedla, že disciplinární řád neumožňuje představenstvu rozsudek stavovského soudu změnit, může jej pouze potvrdit či zrušit a vrátit k novému projednání. Je přesvědčena, že v odůvodnění rozhodnutí představenstva je věc jasně popsána a nemohou tak vzniknout pochyby, za jaké skutky je žalobce disciplinárně potrestán.
42. K námitce proti dvojímu výroku žalovaná odkázala na textaci odvolání žalobce proti rozhodnutí stavovského soudu, kde pod bodem (1) uvádí, že mu byla uložena pokuta 50.000,- Kč a náhrada nákladů disciplinárního řízení 10.000,- Kč, přičemž odvoláním napadá všechny výroky v celém jejich rozsahu. Žalovaná dle disciplinárního řádu rozhoduje ve věci samé rozsudkem, o nákladech disciplinárního řízení pak usnesením.
43. K námitkám proti hlasování představenstva dne 1. 10. 2024 žalovaná odkázala na § 13 a § 57 disciplinárního řádu. O disciplinárních kauzách představenstvo rozhoduje odlišně od hlasování o jiné své agendě, tedy podpisem protokolu ze strany jednotlivých členů představenstva. Tento protokol je součástí disciplinárního spisu. Pokud jde o hlasování představenstva o souhlasu s účastí a hlasováním prezenčně nepřítomných členů pomocí online platformy, tento návrh byl přijat nikoli hlasem předsedy, jak je mylně uvedeno v zápisu z představenstva, ale běžným způsobem, když se jednalo o hlasování o procedurálních otázkách, kde se hlasuje prostou většinou hlasů přítomných členů. Při samotném hlasování o disciplinární kauze pak již bylo rozhodnutí samozřejmě přijato kvalifikovanou třipětinovou většinou všech členů představenstva, jak plyne z protokolu o hlasování.
44. K dalším námitkám žalovaná uvedla, že se s nimi vypořádal již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 7. 5. 2024 a jde tedy o res iudicata. V dalším tedy odkázala na své vyjádření ze dne 1. 3. 2024. K nově uvedeným námitkám pak uvedla, že z jednání nařízeného na 28. 3. 2023 se omluvil pouze právní zástupce žalobce, nikoli žalobce sám. Jednalo se o jednání pouze za účelem vynesení rozsudku, závěrečné návrhy již byly předneseny. Právní zástupce žalobce v přípisu ze dne 24. 3. 2023 žádal o odročení jednání z důvodu své zahraniční cesty a uváděl: „*Obviněný vzhledem k předmětu řízení se substitučním zastoupením nesouhlasí a trvá*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

na mé osobní účasti...“ Účast na vyhlášení rozsudku je podle žalované stěží natolik složitým úkonem, aby vyžadovalo osobní účast právního zástupce. Pochyby budí i samotné doložení zahraniční cesty právního zástupce žalobce - jednodenní zájezd do Rakouska. Pokud žalobce uvádí, že v soudním řízení se pouhé dvě důvodné a doložené omluvy za procesní obstrukce nepovažují, pomíjí (zřejmě účelově), že (i) v daném případě se nejedná o důvodnou omluvu, jak uvedeno výše; a zejména (ii) srovnání s běžným soudním řízením zjevně není namístě, když žalovaný v rámci disciplinárního řízení je vázán relativně krátkými lhůtami pro rozhodnutí.

45. K námitce, že v řízení došlo k porušení procesních předpisů v souvislosti s (ne)vytlučením člena dozorčí rady Dipl. Ing. M. L. pro podjatost je žalovaná přesvědčena, že Městský soud v Praze se v odůvodnění svého rozsudku s námitkami žalobce vypořádal a náležitě je odůvodnil. Odůvodnění odkazem na argumentaci stavovského soudu a představenstva žalovaného je jistě možné, jak plyne z ustálené judikatury. Pokud jde o stížnost podanou žalobcem, tato s projednávanou věcí nikterak nesouvisí. Je pravda, že na počátku došlo k formálnímu pochybení v postupu dozorčí rady coby disciplinárního žalobce, když nedošlo řádným způsobem k vyloučení Dipl. Ing. M. L. pro podjatost. Toto dílčí pochybení však dle názoru žalovaného nemělo (a ani nemohlo mít) negativní vliv na průběh řízení v dalších fázích, tedy před Stavovským soudem a představenstvem.
46. K výkladu § 7 odst. 1 PEŘ žalovaná uvedla, že se jedná ze strany žalobce o zcela zjevně účelový výklad předmětného ustanovení Profesního a etického řádu. Logickým, systematickým, historickým i teleologickým výkladem lze snadno dojít k závěru, že k vypouštění slova „pouze“ nedošlo s cílem umožnit podporu neregulérních soutěží, ale z důvodu, že po doplnění druhé věty daného odstavce již bylo nadbytečné.
47. K námitce, že nelze omezovat právo žalobce provádět činnost pro své rodné město v rámci pro bono aktivit za sníženou odměnu, žalovaná uvedla, že pokud služba poskytnutá obci je službou veřejnosti, vedlo by to například k takovým důsledkům, že by žádná obec v řízeních dle zákona o zadávání veřejných zakázek nemohla vyloučit účastníka zadávacího řízení z důvodu mimořádně nízké nabídkové ceny.
48. K námitce, že disciplinární opatření má drastické dopady do právní sféry žalobce, žalovaná uvedla, že to byl žalobce, kdo podal proti původnímu rozhodnutí představenstva žalovaného správní žalobu. Pokud by žalobu nepodal a pokutu uhradil, bylo by disciplinární opatření již zahazeno. Žalovaný nezpochybňuje právo žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránit soudní cestou, důsledky tohoto kroku nicméně logicky nemůže přičítat k tíži žalovaného. Informace o disciplinárním opatření byla zveřejněna v souladu s Autorizačním zákonem a vnitřními předpisy žalovaného. Žalovaný též podotýká, že sankce je za přiměřenou označena i prvním rozsudkem Městského soudu.
49. Žalovaná shrnula, že skutek popsáný v rozsudku Stavovského soudu je disciplinárním proviněním sám o sobě. Jedná se o „řetězení“ těchto skutků (účast v neregulérní soutěži, přijetí zakázky po zrušení soutěže, podhodnocená cena, nedodržení investičních nákladů). To, ve spojení s absencí sebereflexe žalobce (který popírá i skutky, jichž se dopustil zcela nepochybně) považuje žalovaný za mimořádně závažné. Žalobce zcela pomíjí argumentaci představenstva v rozhodnutí, proti němuž žaloba směřuje, i Městského soudu v Praze v prvním rozsudku. Žalovaná je názoru, že toto jednání, nadměrně zatěžující žalovaného i správní soud, je na hraně zneužívání práva.
50. Žalobce k vyjádření žalované neučinil žádnou repliku.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

51. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění (dále jen “s. ř. s.”), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
52. O věci soud rozhodl bez jednání. Žalobce ani žalovaná se k výzvě soudu nevyjádřili, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání. Jejich souhlas s takovým projednáním věci se tedy presumuje dle § 51 odst. 1 s. ř. s. věty druhé. Soud neshledal důvod nařídit jednání ani z důvodu dokazování. Veškeré pro věc podstatné podklady potřebné pro rozhodnutí věci vyplývají z předloženého správního spisu žalované, přičemž tím se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).
53. Podklady, které nejsou přímo součástí správního spisu a které navrhl žalobce k důkazu, soud neshledal za podstatné pro projednávanou věc, neprovedl jimi tedy dokazování. Soud takto neshledal důvod provádět dokazování printscreeny o zveřejnění disciplinárního opatření. Mezi stranami totiž není sporu o tom, že informace o disciplinárním opatření je k dispozici na webu žalované, tato skutečnost navíc není podstatná k hodnocení jednání žalobce a jeho právní kvalifikaci. Obsah zápisů z jednání představenstva (z 7.11.2023, 1.11.2022 a 1.10.2024) není mezi stranami sporný, o průběhu a výsledku hlasování pak stěžejně vypovídají protokoly o hlasování, které jsou součástí správního spisu, se kterými se soud seznámil. Navržené podklady k možné podjatosti Ing. arch. M. H. a Dipl. Ing. M. L. - stížnosti žalobce, stížnosti proti zastavení disciplinárního zjišťování, žádosti o obnovu řízení, usnesení dozorčí rady ČKA o zastavení disciplinárního zjišťování proti uvedeným osobám a usnesení dozorčí rady ČKA o zastavení obnoveného disciplinárního zjišťování proti uvedeným osobám, jsou pro projednávanou věc nadbytečné, neboť s jednáním žalobce nijak přímo nesouvisí a o postupu uvedených osob v disciplinárním řízení žalobce poskytuje dostatečné podklady správní spis.

Obsah správního spisu

54. Ze správního spisu vplynuly pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
55. Dozorčí rada České komory architektů (dále také „dozorčí rada“) v souladu s ustanovením § 3 a § 29 odst. 4 DSŘ zahájila dne 2. 11. 2021 ve věci disciplinární zjišťování.
56. Na výzvu dozorčí rady se žalobce k podané stížnosti vyjádřil písemně dne 30. 12. 2021 formou odpovědi k jednotlivým odstavcům z podání stěžovatelky. V písemném vyjádření žalobce porušení řádů ČKA odmítl s tím, že pravidla ČKA porušila a stále porušuje sama stěžovatelka, celou kauzu kolem své osoby vnímá jako účelovou a zpolitizovanou, jako městský architekt neměl kompetenci cokoliv rozhodnout, město X vědělo, že je jediný společník a jednatel společnosti X. Pracovat pro rodné město je mu ctí a práci pro město prováděl za sníženou odměnu z vděčnosti jako službu pro bono. Jeho snahou bylo z X udělat světové město architektury. Respektuje ČKA a respektovat ji musí, i když vnímá, že je občas kritický, což je zdravé a řád Komory mu to umožňuje.
57. Dne 1. 3. 2022 se žalobce dostavil na zasedání dozorčí rady ke slyšení, které bylo vedeno formou odpovědi na dotazy, se kterými byl obeznámen v předvolání ze dne 10. 2. 2022. Před zahájením výpovědi žalobce dne 1. 3. 2022 dozorčí rada rozhodla z „procesní opatrnosti“ z

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

projednání věci pro možnou podjatost vyloučit člena dozorčí rady a zároveň současného předsedu pracovní skupiny pro soutěže ČKA dipl. Ing. M. L.

58. Na základě provedeného slyšení žalobce a shromážděných listinných důkazů dospěla dozorčí rada k závěru, že výsledky disciplinárního zjišťování neodůvodňují jeho zastavení podle § 31 odst. 2 DSŘ, a dne 22. 3. 2022 přistoupila k podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení. Žalobní návrh byl rozčleněn do tří částí:
 1. účast na přípravě a podpora konání neregulérní architektonické soutěže,
 2. vypracování zakázky „Investiční záměr - Sportovní hala v X“,
 3. urážky, pomluvy a zneuctění ČKA a jejich členů.
59. Dozorčí rada hodnotila v žalobním návrhu jednání žalobce jako závažné, neetické a nekolegiální, a kriticky pohlížela také na fakt, že žalobce jakékoliv pochybení odmítá.
60. Předsedovi Stavovského soudu ČKA byl návrh na zahájení disciplinárního řízení č. 1/231 („žalobní návrh“) doručen dne 28. 3. 2022. Na základě žalobního návrhu zahájil Stavovský soud ČKA v souladu s ustanovením § 33 DSŘ s žalobcem disciplinární řízení vedené pod spisovou značkou DR 2021-21.
61. Předseda Stavovského soudu ČKA po přezkumu formální správnosti žalobního návrhu a obsahu disciplinárního spisu vyzval dne 12. 4. 2022 dozorčí radu k doplnění dalších podkladů, konkrétně o soutěžní podmínky první i druhé vyhlášené architektonické soutěže o návrh „Sportovní hala v X“, oznámení ČKA o neregulérnosti obou soutěží a podnět na ÚOHS zaslaný ČKA v souvislosti s druhou vyhlášenou architektonickou soutěží o návrh „Sportovní hala v X“, čemuž předseda dozorčí rady dne 4. 5. 2022 vyhověl.
62. Dne 26. 4. 2022 Stavovský soud ČKA ustanovil podle § 34 DSŘ ve věci disciplinární senát a dne 16. 5. 2022 nařídil za účelem zjištění skutkového stavu na 29. 6. 2022 ústní projednání věci. Po podání žádosti obhájce žalobce o odročení jednání z důvodu kolize termínu jednání stanovil senát slyšení žalobce na 27. 6. 2022. Na jednání dne 27. 6. 2022 předložil obhájce žalobce vyjádření k žalobnímu návrhu.
63. Senát Stavovského soudu ČKA usnesením jednání odročil za účelem doplnění dalších důkazů na 17. 8. 2022 a uložil v termínu do 31. 7. 2022 dokladovat (1) Kanceláři ČKA podnět ÚOHS ze dne 12. 10. 2020 bez začernění, písemnou komunikaci ČKA s městem X, stěžovatelkou (ohledně X) či Spolkem X, a (2) dozorčí radě ČKA zápisy ze zasedání dozorčí rady od 4. 10. 2021 do 1. 3. 2022, kde bylo o kauze X a žalobce jednáno, a rozhodnutí o vyloučení dipl. Ing. M. L.
64. Na jednání dle 17. 8. 2022 předložil žalobce další písemné vyjádření a navrhl senátu provedení důkazu zápisy z jednání pracovní skupiny pro soutěže ČKA. Senát dále pokračoval výpovědí žalobce na základě dotazů senátu Stavovského soudu ČKA. Žalobce navrhl doplnit důkazy rozhodnutím dozorčí rady o vyloučení dipl. Ing. M. L. pro podjatost, které je podle dozorčí rady zalepeno v obálce ve spisu.
65. Senát Stavovského soudu ČKA dne 14. 9. 2022 usnesením rozhodl podle § 35 odst. 1 písm. a) DSŘ o zastavení řízení z důvodu, že pro vyloučení člena dozorčí rady dipl. Ing. M. L. nebyl dodržen § 6 DSŘ. Dne 29. 9. 2022 podala dozorčí rada proti usnesení o zastavení řízení stížnost k představenstvu ČKA, které po projednání věci dne 1. 11. 2022 rozhodlo napadené usnesení zrušit a věc vrátit Stavovskému soudu ČKA k novému projednání a rozhodnutí.

66. Senát Stavovského soudu ČKA, vázán právním názorem představenstva ČKA, po vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí nařídil další jednání na 10. 2. 2023. Vzhledem k dokončení náležitostí průběhu řízení před Stavovským soudem ČKA podle § 44 DSŘ a vzhledem k tomu, že představenstvo ČKA nevznese ve svém rozhodnutí požadavky na doplnění dokazování, bylo jednání nařízeno za účelem vynesení rozsudku. Po odročení jednání (ze zdravotních důvodů na straně senátu) senát na svém poradním jednání dne 28. 2. 2023 v disciplinární věci rozhodl a stanovil datum vyhlášení rozhodnutí na 23. 3. 2023. Obhájce žalobce dne 20. 3. 2023 požádal z důvodu kolize termínu nařízeného jednání a zahraniční cesty žalobce o odročení jednání, čemuž senát vyhověl a datum vyhlášení rozhodnutí stanovil na 28. 3. 2023. Dne 24. 3. 2023 byla Stavovskému soudu ČKA doručena žádost obhájce žalobce o odročení jednání z důvodu již dříve naplánované jednodenní zahraniční cesty. Vzhledem k tomu, že se jednalo již o druhou omluvu z nařízeného jednání Stavovského soudu ČKA, senát opakovanou omluvu neuznal jako řádnou, naopak byla dle senátu podána se zjevnou snahou zdržet projednání věci, a rozhodl usnesením podle § 8 odst. 2 DSŘ o vedení jednání a vynesení rozhodnutí dne 28. 3. 2023 v nepřítomnosti žalobce.
67. Senát Stavovského soudu ČKA dne 28. 3. 2023 vynesl rozsudek a usnesení o náhradě části nákladů řízení. Vyhlášení rozsudku nebyl přítomen ani žalobce a ani jeho zástupce. Žalobce podal dne 9. 5. 2023 odvolání proti výše uvedenému rozsudku Stavovského soudu ČKA. Představenstvo ČKA se prostřednictvím zprávy odvolacího senátu seznámilo s dosavadním průběhem disciplinárního řízení pod spisovou značkou DR 2021-21, s obsahem rozsudku Stavovského soudu ČKA a se všemi důvody podaného odvolání žalobce a rozhodnutí Stavovského soudu ČKA potvrdil.
68. Městský soud v Praze k žalobě žalobce rozsudkem ze dne 7. 5. 2024, č. j. 11 Ad 1/2024-55, zrušil předchozí rozhodnutí ze dne 7. 11. 2023, čj. DR 2021-21, a věc se žalované vrátil k dalšímu řízení.
69. V něm žalovaná znovu rozhodla dne 7. 10. 2024 nyní napadeným rozhodnutím.

Posouzení žalobních bodů

70. Soud předně uvádí, že správní soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014 - 43, nebo ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017 - 38).
71. Dále musí soud připomenut, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou, protože obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, publikovaný pod č. 2162/2011 ve Sbírce NSS, bod 32). Podaná žaloba je tvořena opakovanou argumentací, kterou žalobce uvedl již v průběhu řízení před orgány žalované. Judikatura dovodila, že je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné,

aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil (viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

72. Jak vyplývá z výše uvedeného, žalovaná ve věci rozhodla znovu poté, co Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 5. 2024, č. j. 11 Ad 1/2024-55, zrušil předchozí rozhodnutí ze dne 7. 11. 2023, čj. DR 2021-21, a věc se žalované vrátil k dalšímu řízení. Žalovaná ani žalobce proti rozsudku nepodali kasační stížnost, ten je pravomocný.
73. Správní soudnictví je vybudováno na kasačním principu, který je spojen se závazností právního názoru vysloveného soudy. Právním názorem obsaženým v dříve vydaném rozhodnutí je ostatně vázán též NSS (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018–50, č. 4015/2020 Sb. NSS). Obdobně u krajských soudů platí, že jsou vázány svým dříve vysloveným právním názorem za předpokladu, že se v mezidobí nezměnil skutkový ani právní stav, popř. judikatura závazná pro soud (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023–72, č. 4615/2024 Sb. NSS).
74. Městský soud v předchozím rozsudku ze dne 7. 5. 2024, č. j. 11 Ad 1/2024-55, vypořádal všechny žalobní námitky, jejichž rozsah je téměř totožný jako v nyní projednávané věci. Byť se argumenty soudu pochopitelně vztahoval k rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2023, podstatné je to, že městský soud vyslovil názor na řadu otázek, které jsou rozhodné i v projednávané věci. K některým z nich žalobkyně v nynější žalobě sice doplnila povětšinou stručnou názorovu oponenturu, to však za situace, kdy se nezměnil skutkový ani právní stav či judikatura. Městský soud proto v nyní projednávané věci při vypořádání obsahově totožných námitek neshledal žádný důvod se odchýlit od svých dřívějších závěrů, které vyslovil již v rozsudku ze dne 7. 5. 2024, č. j. 11 Ad 1/2024-55.

Uplynutí prekluzivní lhůty

75. Podle ustanovení § 21 odst. 2 autorizačního zákona platí, že návrh na zahájení disciplinárního řízení může být podán do šesti měsíců ode dne, kdy se Komora o disciplinárním provinění dozvěděla, nejpozději však do tří let ode dne, kdy k disciplinárnímu provinění došlo.
76. Podle § 33 odst. 2 DSŘ „Disciplinární řízení je zahájeno, jakmile návrh došel předsedovi Stavovského soudu. O zahájení řízení vyrozumí předseda Stavovského soudu představenstvo Komory, jemuž současně zašle stejnopis návrhu. Na disciplinární řízení se nevztahují ustanovení správního řádu o správních lhůtách pro vydání rozhodnutí. Stavovský soud, popřípadě představenstvo rozhodnou ve lhůtě jednoho roku od zahájení řízení, popřípadě od podání odvolání nebo od zahájení nového projednání, bylo-li v odvolacím řízení rozhodnuto o zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání.“
77. Podle § 35 odst. 1 písm. g) DSŘ „soud řízení kdykoliv v jeho průběhu zastaví, uplyne-li lhůta dle § 33 odst. 2“
78. Podle § 47 odst. 1 DSŘ „Soud vydá odsuzující rozsudek, bylo-li nepochybně prokázáno, že se stal skutek, který je předmětem návrhu, že se jej dopustil disciplinárně obviněný a že je tento skutek disciplinárním proviněním ve smyslu § 20 odst. 1 Zákona. Při výběru a výměře disciplinárního opatření je třeba přihlídnout k povaze skutku a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k osobě a poměrům disciplinárně obviněného a k míře jeho zavinění. Při posuzování věci se rovněž přiblíží k předchozím pravomocným rozhodnutím soudu ve věcech rozsahem a obsahem srovnatelných s věcí posuzovanou.“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

79. Podle § 48 odst. 1 DSŘ „Po skončení porady vyhlásí předseda rozhodnutí, podstatně odůvodněné a s poučením o oprávněném prostředku.“
80. Podle § 48 odst. 4 DSŘ „Opis rozsudku se doručí nejpozději do dvaceti pěti dnů od jeho vyhlášení disciplinárně obviněnému, jeho obhájci, disciplinárnímu žalobci a vedlejšímu účastníku podle § 7 odst. 1. Ve stejné lhůtě se opis rozsudku zašle představenstvu Komory.“
81. Podle § 51 odst. 1 DSŘ „Rozsudek je pravomocný a zároveň vykonatelný,
 a) jestliže proti němu není odvolání přípustné,
 b) jestliže je odvolání sice přípustné, avšak
 A) odvolání nebylo podáno ve lhůtě,
 B) oprávněné osoby se odvolání výslovně vzdaly nebo je výslovně vzaly zpět,
 C) podané odvolání bylo zamítnuto.
82. Městský soud ze správního spisu ověřil, že dokument, jímž byl podán návrh na zahájení disciplinárního řízení s Ing. arch. Z. F., byl dozorčí radou sepsán 22. 3. 2022. Dozorčí rada žalobce následně dne 24. 3. 2022 vyrozuměla žalobce a stěžovatelku Ing. arch. J. S. o tom, že podává návrh na zahájení disciplinárního řízení (č. l. 64 a 65 správního spisu). Podáním ze dne 22. 3. 2022, č. j. 009-2022/Ho/On dozorčí rada návrh předložila předsedovi Stavovského soudu ČKA. Toto podání (č. l. 68 správního spisu) je opatřeno prezenčním razítkem a podpisem předsedy Stavovského soudu ČKA, přičemž je zde uvedeno „doručeno včetně příloh dne 28. 3. 2022“. Soud tedy nemá pochybnosti na to, že podle § 33 odst. 2 DSŘ bylo disciplinární řízení zahájeno dne 28. 3. 2022. Prvostupňové rozhodnutí bylo vyhlášeno dne 28. 3. 2023, bylo tedy vydáno v poslední den jednorocní prekluzivní lhůty. Toho dne tak podle § 48 odst. 1 DSŘ stavovský soud v prvním stupni rozhodl o žalobcově vině a později dne 24. 4. 2024 již jen doručil žalobci opis rozsudku. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, přičemž odvolání má odkladný účinek (viz ustanovení § 22 odst. 1 poslední věta zákona č. 360/1992 Sb. a shodně též ustanovení § 53 odst. 4 DSŘ).
83. Pokud jde o otázku uplynutí jednorocní lhůty podle § 33 odst. 2 DSŘ, Nejvyšší správní soud opakovaně a výslovně akceptoval, že jednorocní lhůtu k rozhodnutí stanovená v Disciplinárním a smírčím řádu je třeba považovat za lhůtu zániku odpovědnosti za disciplinární provinění. V rozsudku ze dne 16. 4. 2020, čj. 5 As 39/2019 - 36, vyložil, že jde o prekluzivní lhůtu, v níž je třeba delikt projednat a pravomocně o něm rozhodnout (body 29 a násl. rozsudku NSS). Příhodně poukázal na to, že na žádném jiném místě stavovského předpisu není výslovně stanovena žádná jiná promlčecí či prekluzivní lhůta, po jejímž uplynutí odpovědnost zaniká, jinými slovy, zcela absentuje výslovně upravený zánik trestnosti. Konstatoval, že v právním státě není myslitelné, aby neexistovala lhůta, s níž by byl spojen zánik trestnosti (s výjimkou výslovně v zákoně uvedených nepromlčitelných trestných činů), resp. aby bylo možno vést řízení ve věci trestního obvinění zcela po neomezeně dlouhou dobu.
84. Nejvyšší správní soud pak v bodě 22 rozsudku ze dne 26. 11. 2024, č. j. 10 As 143/2024 – 90 doplnil k rozsudku ze dne 16. 4. 2020, čj. 5 As 39/2019 – 36, že dle § 33 odst. 2 DSŘ je Stavovský soud povinen vydat rozhodnutí ve lhůtě 1 roku od zahájení řízení. Stejně platí i v odvolacím řízení, kdy představenstvo žalované je povinno vydat rozhodnutí do 1 roku od podání odvolání. Nejedná se tedy o jednu lhůtu, která plyne souběžně pro prvostupňové řízení a rovněž pro odvolací řízení, jak se mylně domnívá stěžovatel. To ostatně konstatoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 7. 5. 2024, č. j. 11 Ad 1/2024-55.

85. Lhůta pro zánik odpovědnosti vyplývá tedy výlučně z ustanovení § 33 odst. 2 DSŘ. Výslovně z ní vyplývá, že počátek běhu jednoroční lhůty pro zánik trestnosti se odvíjí pouze od tří událostí – a) od zahájení disciplinárního řízení, b) od podání odvolání nebo c) od zahájení nového projednání, bylo-li v odvolacím řízení rozhodnuto o zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání.
86. Ustanovení § 33 odst. 2 DSŘ tedy neupravuje běh lhůty pro rozhodnutí odvolacího orgánu speciálně v případě, kdy dojde k „obživení“ odvolacího řízení např. zrušením rozhodnutí představenstva správním soudem. Jediným výslovným pravidlem, který pro běh jednoroční lhůty k rozhodnutí v odvolacím řízení z § 33 odst. 2 DSŘ vyplývá, je tak pouze to, že představenstvo je povinno rozhodnout o odvolání do jednoho roku od podání odvolání.
87. Pakliže by soud přistoupil na argument žalované, podle něhož pokud může podle § 33 odst. 2 DSŘ Stavovský soud o věci rozhodnout v nové lhůtě jednoho roku, byla – li věc zrušena a vrácena k novému projednání, a tím spíše to musí platit pro představenstvo pro odvolací řízení, jednalo by se dotváření právní úpravy analogií. Analogie řeší právem neupravené vztahy podle právní úpravy vztahů podobných. Doktrína připouští ve veřejném právu použití analogie toliko v omezené míře. V oblasti správního trestání, o které jde v tomto případě, se navíc analogie může použít pouze ve prospěch pachatele správního deliktu (respektive nemůže být použita v jeho neprospěch) – srov. např. bod 16 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 – 28).
88. To by však znamenalo, že by v těchto případech docházelo vždy po zrušení rozhodnutí představenstva žalované soudem k novému počátku běhu jednoroční lhůty a tedy prakticky k neomezenému navýšení lhůty zániku odpovědnosti. To však oproti situaci, kterou výslovně předvídá úprava § 33 odst. 2 DSŘ, podle níž je v odvolacím řízení zkrátka třeba rozhodnout do jednoho roku od zahájení odvolacího řízení. Takový výklad by podle názoru městského soudu znamenal překonání nedostatku právní úpravy analogií v neprospěch obviněné osoby.
89. Naopak výklad ustanovení § 33 odst. 2 DSŘ, podle něhož se lhůta pro postup představenstva i v obživeném odvolacím řízení odvíjí jen od zahájení odvolacího řízení, je podle názoru soudu logický a účelný. Tíha zjišť – pakliže je v odvolacím řízení žalovaná toliko vázána právním názorem soudu a není třeba zásadně doplňovat podklady disciplinárního řízení, pozbývá významu, aby se v dalším řízení navyšovala doba potřebná ke konečnému rozhodnutí až na jeden rok od rozhodnutí soudu. Naopak, bude-li v disciplinárním řízení třeba zásadního doplnění, představenstvo může postupem dle DSŘ (k tomu viz níže) zrušit rozsudek Stavovského soudu, který bude pro rozhodnutí v dalším řízení disponovat novou lhůtou jednoho roku podle § 33 odst. 2 DSŘ.
90. Podle § 41 s. ř. s. platí, že stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen „správní delikt“) lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávných celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu, a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.

91. Obecně tedy platí, že Stavovský soud je povinen rozhodnout ve lhůtě jednoho roku od zahájení řízení, to v projednávané věci splnil. Odvolací řízení bylo zahájeno odvoláním ze dne 10. 5. 2023. O odvolání bylo rozhodnuto dne 7. 11. 2023, tj. k tomu dni od podání odvolání uplynulo 181 dní, tj. zjevně méně než 1 rok. I v tomto případě tedy žalovaná splnila lhůtu k rozhodnutí dle § 33 odst. 2 DSŘ. Žalobce k Městskému soudu v Praze podal žalobu dne 6. 1. 2024, Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 5. 2024 zrušil žalované rozhodnutí, přičemž právní moci tento rozsudek nabyl 13. 5. 2024. Ke dni „obživení“ odvolacího řízení tak z jednoroční lhůty pro rozhodnutí v odvolacím řízení uplynulo 241 dní. Žalovaná byla proto povinna dle § 33 odst. 2 DSŘ v odvolacím řízení rozhodnout do 15. 9. 2024. Pakliže o odvolání rozhodla 1. 10. 2024, učinila tak po dalších 140 dnech, tj. v součtu již po lhůtě jednoho roku od zahájení odvolacího řízení. Ze správního spisu přitom vyplývá, že představenstvo v dalším řízení nečinilo žádné další úkony, prvním úkonem po vrácení věci soudem v květnu 2024 bylo až rozhodnutí ze dne 1. 10. 2024, vydané dne 7. 10. 2024.
92. Z uvedeného tedy vyplývá, že k prekluzi nedošlo v řízení, které předcházelo rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2024. Došlo k ní však v dalším řízení, které následovalo po zrušení napadeného rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2023 rozsudkem městského soudu. Již jen pro tuto vadu správního řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. mající zásadní vliv na zákonnost, nezbylo soudu, než žalované rozhodnutí zrušit.
93. Ani tento dílčí závěr, jež předurčuje rozsudek ve věci, nebrání však soudu, aby posoudil i ostatní žalobní námitky.

Omluva za opakované nedostavení se k jednání

94. Soud se dále neztotožnil s námitkami žalobce k tomu, že Stavovský soud měl nesprávně rozhodnout dne 28. 3. 2023 v jeho nepřítomnosti.
95. Podle § 47 odst. 3 DSŘ „Jestliže se disciplinárně obviněný opakovaně nedostaví bez náležité omluvy (§ 8) k jednání, vydá soud rozsudek v nepřítomnosti disciplinárně obviněného.“
96. Podle § 8 odst. 2 DSŘ „Autorizovaná nebo registrovaná osoba je povinna dostavit se na výzvu příslušného orgánu Komory k jednání osobně. Jestliže se řádně neomluví nebo omluví-li se opakovaně se zjevnou snahou zdržet nebo znemožnit projednání věci, může příslušný orgán Komory vést řízení a rozhodovat i v její nepřítomnosti. O tomto postupu rozhodne příslušný orgán Komory usnesením, proti němuž není odvolání přípustné. Rozhodnutí může být vyneseno v nepřítomnosti disciplinárně obviněného, byl-li řádně předvolán. Za řádnou omluvu může příslušný orgán uznat nemoc, pobyt v zahraničí, závažné rodinné důvody a výjimečně a nikoli opakovaně i pracovní cestu. Omluvu je autorizovaná nebo registrovaná osoba povinna prokázat.“
97. Ze správního spisu vyplývá následující:
- 28. 2. 2023 je žalobci (doručeno 1. 3. 2023) a jeho zástupci (doručeno 2. 3. 2023) odesláno předvolání na jednání, které se mělo konat 23. 3. 2023, 10:00
 - 21. 3. 2023 zástupce žalobce zasílá žádost o odročení jednání z důvodu plánované zahraniční pracovní cesty žalobce,
 - 22. 3. 2023 je zástupci a žalobci odesláno nové předvolání, a to na 28. 3. 2023, oběma bylo doručeno 23. 3. 2023,
 - 24. 3. 2023 zástupce žalobce doručil novou žádost o odročení jednání, tentokrát z důvodu své zahraniční dovolené.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

98. Stavovský soud podle § 8 odst. 3 DSŘ usnesením ze dne 28. 3. 2023 rozhodl, že jednání v disciplinárním řízení bude s žalobcem vedeno a rozhodnuto v jeho nepřítomnosti. Senát Stavovského soudu konstatoval, že žalobce byl řádně předvolán. Dne 24. 3. 2023 byla Stavovskému soudu doručena žádost zástupce žalobce o odročení jednání z důvodu zahraniční cesty do Rakouska. Jelikož se jednalo již o druhou omluvu z nařízeného jednání Stavovského soudu, senát ji neuznal jako řádnou. Dle senátu byla tato omluva podána se zjevnou snahou zdržet projednání věci, a vzhledem k tomu, že se jednalo pouze o vyhlášení rozsudku ve věci, soud rozhodl, že nemůže být žalobci jeho nepřítomností způsobena újma.
99. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013–23 vyložil, že k posouzení omluvy z ústního jednání jako řádné musí dojít ke kumulativnímu naplnění tří podmínek: „1) *Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve.* 2) *V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí.* 3) *Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.*”
100. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce prostřednictvím svého zástupce v posledním měsíci před vyhlášením rozsudku učinil 2 omluvy z důvodu zahraniční cesty (kterou jinak lze uznat jako řádný důvod omluvy dle § 8 odst. 2 DSŘ). Z toho jednu omluvu učinil zástupce z důvodů pouze na straně žalobce (doložena pracovní cesta do Itálie v termínu od 21. 3 do 24. 3. 2023), o níž se zástupce dozvěděl dle svých slov až 20. 3. 2023 a druhou omluvu učinil zástupce sám, žalobce se však neomluvil. Ani v jednom případě se tedy důvody pro omluvu nevztahovaly současně na žalobce i jeho zástupce.
101. První omluva (žalobce) dne 21. 3. 2023 následovala více než za dva týdny poté, co bylo předvolání doručeno žalobci i jeho zástupci (1.3., 2.3.2023). Soud je proto toho názoru, že tuto omluvu žalobce nelze považovat za včasnou. Zástupce žalobce se z jednání přítom neomluvil. A pakliže byla tato omluva učiněna 21. 3. 2023, jeví se jako pravděpodobné, že zástupce žalobce již tehdy mohl vědět i o tom, že 28. 3. 2023 se on sám má účastnit zahraniční dovolené, kterou navíc doložil jen prostým potvrzením, Ing. Š. o jednodenní cestě do Rakouska dne 28. 3. 2023, aniž by bylo zřejmé, v jakém postavení (např. zda jde o poskytovatele zájezdu) tato osoba vystupuje. To podle soudu dostatečně věrohodně nevypovídá o tom, že zástupce žalobce se skutečně měl zájezdu účastnit. Současně platí, že sám žalobce se v této omluvě z jednání neomluvil.
102. Soud tedy ve vztahu k žalobci a ani k jeho zástupci neshledal první omluvu za řádnou. Městský soud se proto ztotožnil se Stavovským soudem, že se jedná o opakovanou omluvu se zjevnou snahou zdržet nebo znemožnit projednání věci podle § 8 odst. 3 DSŘ. Stavovský soud byl tak oprávněn rozhodnout v nepřítomnosti žalobce. Navíc v dané věci byl žalobce již několikrát řádně vyslechnut, byla mu dána možnost náležitě hájit svá práva a jednalo se již jen o předvolání k jednání výlučně za účelem vynesení rozsudku, kdy závěrečné řeči již byly předneseny. Žalobce nemohl být vyhlášením rozsudku v nepřítomnosti za těchto okolností nijak zkrácen na svých právech.
103. Další námitka míří k nedodržení lhůty pěti dnů k předvolání k jednání.
104. Podle § 39 DSŘ „*Jakmile dojde vyjádření disciplinárně obviněného k návrhu nebo jakmile poskytnutá lhůta (§ 34 odst. 4) uplyne marně, stanoví předseda termín jednání, zejména neshledá-*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

li na základě vyjádření disciplinárně obviněného důvod pro jiný postup. Disciplinárně obviněný a disciplinární žalobce musí mít od doručení předvolání nejméně pětidenní lhůtu na přípravu. Nebyla-li lhůta u disciplinárně obviněného dodržena, je možno konat jednání jen s jeho souhlasem.“

105. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2022, č. j. 6 As 15/2021 – 23 uvádí, že ani samotný § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevylučuje, aby vzhledem k povaze konkrétní věci byla jako dostatečná akceptována i lhůta kratší. Podstatné je, aby byl zachován smysl této lhůty a účel, pro který byla stanovena (obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2022, č. j. 5 As 400/2021 - 28).
106. Žalobci bylo již dne 1. 3. a 2. 3. 2023 doručeno první předvolání k jednání, přičemž jednání bylo nařízeno na 23. 3. 2023. Žalobce tak měl na přípravu celkem 21 dní. Zástupce žalobce dne 21. 3. 2023 odeslal žádost o odročení jednání (dva dny před zahájením jednání). Žalovaný žádosti vyhověl a jednání odročil na 28. 3. 2023. Dne 23. 3. 2023 bylo v pořadí druhé předvolání doručeno žalobci i jeho zástupci. V případě druhého předvolání nebyla zachována lhůta pěti dnů, nicméně žalobce měl již předtím 21 dnů na přípravu v případě prvního předvolání na 23. 3. 2023 a z tohoto jednání se omluvil až pouhé dva dny před jeho konáním. Ostatně nelze přehlédnout, že následujícím úkonem stavovského soudu bylo již toliko vyhlášení rozhodnutí. Městský soud v Praze má proto za to, že vzhledem k povaze konkrétní věci a výše popsaným okolnostem lze uzavřít, že pro vyhlášení rozsudku lze akceptovat i lhůtu k předvolání kratší. Je nepochybné, že byl zachován smysl této lhůty i účel, pro který byla stanovena.

Vadné potvrzení celého výroku včetně „pomluvy“

107. Žalobce v žalobě namítl, že představenstvo žalovaným rozhodnutím nesprávně potvrdilo prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu.
108. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 7. 5. 2024, č. j. 11 Ad 1/2024- 55 v bodech 186 a 187 přisvědčil žalobci, když shledal, že jeho tvrzení vůči orgánům žalované nedosahuje takové intenzity, aby bylo možno uzavřít, že se žalobce dopustil kritiky, urážky či pomluvy. Ve vztahu k vyjádření vůči stěžovateli pak soud shledal, že to použitým slovníkem nevybočuje z mezí, v nichž je chráněna důstojnost obecně, neboť podle názoru nemá potenciál narušit důvěru v profesní samosprávu jako takovou, když i tato samospráva musí snést určitou míru třeba i vyhraněné kritiky. Tímto právním názorem soud zavázal žalovanou do dalšího řízení.
109. Městský soud poté ze správního spisu ověřil, že žalovaná v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze neučinila žádný další procesní úkon. Po zrušení rozhodnutí z 7. 11. 2023 citovaným rozsudkem tak prvně následovalo toliko hlasování dne 1. 10. 2024 o rozhodnutí představenstva.
110. Soud ze žalovaného rozhodnutí ověřil, že představenstvo ve výrokové části po identifikaci svých členů shrnulo, že stavovský soud projednal odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí dne 28. 3. 2023, č. j. DR 2021-21, kterým stavovský soud uznal žalobce vinným skutky ideifikovanými pod písm. A – F /jejich podstatu již shrnul městský soud výše v bodě 1 pod písm. a-e) tohoto rozsudku/. Pod písmeny E a F takto představenstvo uvedlo, že prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným za obsah rozhovoru v X zpravodaji 02/2021 „Na slovíčko s architektem Z. F.“ a za obsah vyjádření k podanému podnětu ze dne 30. 12. 2021, čímž se žalobce dopustil porušení § 2, § 27 odst. 2, a § 28 PEŘ.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Představenstvo poté jednoduchým výrokem vyslovalo, že podle § 59 odst. 4 písm. d) Disciplinárního a smírčího řádu České komory architektů potvrzuje rozsudek Stavovského soudu.

111. Z výroku žalobou napadeného rozhodnutí tedy nade vši pochybnost vyplývá, že jím představenstvo žalované potvrdilo prvostupňové rozhodnutí v rozsahu celého výroku, tj. i ve vztahu ke skutkům označeným pod písm. E a F), které se týkaly projevů žalobce ve vztahu ke Komoře či jinému architektovi. Rozhodnutí představenstva nabylo ve všech výrocích právní moci doručením (§ 60 odst. 1 Disciplinárního a smírčího řádu České komory architektů) a současně s tím rovněž tak i prvostupňové rozhodnutí, tj. rozsudek Stavovského soudu /§ 51 odst. 1 písm. b), odrážka písm. C/.
112. Představenstvo pouze na začátku a konci odůvodnění (srov. strana 2, třetí odstavec odspodu a 10, předposlední odstavec) uvedlo tolik, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2024, č.j. 11 Ad 1/2024-55 vyhověl žalobci pouze v jediné jeho dílčí námitce, konkrétně té, která se týká údajných urážek, pomluv a zneuctění ČKA a jejích členů, tedy porušení § 2, § 27 odst. 2 a § 28 Profesního a etického řádu České komory architektů. V této části představenstvo respektovalo závazný právní názor Městského soudu v Praze. V žádné další části odůvodnění se pak představenstvo žalované již obsahem vyjádření žalobce ve vztahu ke Komoře či jiným architektům nijak nezabývá. V závěru ve vztahu k výroku o sankci pak uvedlo, že vypuštění skutku „urážky, pomluvy a zneuctění Komory a jejích členů“, který není disciplinárním proviněním, nemá vliv na volbu uloženého disciplinárního opatření.
113. To, že by představenstvo výrok o tomto skutku nějak zrušilo či změnilo, však z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá. Představenstvo totiž výrok prvostupňového rozhodnutí fakticky potvrdilo v plném rozsahu, tj. i včetně těch jeho částí, v nichž městský soud přisvědčil žalobci. Uvedený rozpor mezi výrokem a odůvodněním pak podle názoru městského soudu má za následek nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Městskému soudu v Praze totiž z napadeného rozhodnutí není nijak zřejmé, zda a jak konkrétně představenstvo žalované vlastně ve svém rozhodnutí zohlednilo předchozí závazný právní názor Městského soudu v Praze. Odůvodnění rozhodnutí, že představenstvo shledalo, že tento skutek není disciplinárním proviněním, a že jej „vypustilo“, je v rozporu s jeho výrokem, který na tento postup nijak nereaguje.
114. Podle § 22 odst. 2 autorizačního zákona platí, že „o odvolání proti rozhodnutí o uložení disciplinárního opatření podle § 21 odst. 1 rozhoduje s konečnou platností představenstvo Komory, které přezkoumávané rozhodnutí buď potvrdí, nebo zruší. Zruší-li představenstvo Komory napadené rozhodnutí, je stavovský soud vázán právním názorem odvolacího orgánu.“
115. Dle § 59 odst. 3 a 4 písm. d) Disciplinárního a smírčího řádu České komory architektů platí, že „3) Není-li důvod k postupu podle § 58 odst. 2, přezkoumá představenstvo zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozhodnutí i správnost řízení, které mu předcházelo; přihlíží přitom i k vadám, které nebyly v odvolání vytýkány. 4) Na základě výsledků přezkoumání podle odstavce 3 představenstvo d) potvrdí napadený rozsudek.“
116. Podle § 22 odst. 2 autorizačního zákona a § 59 odst. 4 Disciplinárního a smírčího řádu České komory architektů sice skutečně platí, že představenstvo může v odvolacím řízení odsuzující rozsudek buďto zrušit /srov. písm. a - c)/ anebo jej potvrdit /písm. d)/. Autorizační zákon

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

a ani disciplinární řád tak neumožňuje změnu napadeného rozhodnutí v odvolacím řízení. V tom soud přisvědčil žalované.

117. Městský soud nicméně vychází z toho, že jednotlivé výroky prvostupňového rozhodnutí jsou od sebe vzájemně oddělitelné. Představenstvo žalované tak mohlo prvostupňové rozhodnutí zrušit toliko částečně ve vztahu k skutkům označenými pod písm. E a F) a žalobce v této části mohlo zprostit obvinění podle § 59 odst. 4 písm. a) Disciplinárního a smírcího řádu České komory architektů. Ve zbytku skutků označenými pod písm. A – D pak mohlo představenstvo prvostupňové rozhodnutí potvrdit.
118. I stávající právní úprava disciplinárního řádu tak umožňuje podle názoru městského soudu rozhodnout procesně o odvolání žalobce tak, aby byl respektován závazný právní názor dle rozsudku městského soudu. Soud se proto nemohl ztotožnit se žalovanou, že jiný, než zvolený, procesní postup nebyl v zájmu hodspodárnosti řízení.
119. Soud v této žalobní námitce tedy přisvědčil žalobci. Jelikož je napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, soudu nezbylo, než rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Dva výroky – potvrzení rozhodnutí i usnesení

120. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že jím byla rozsudkem vyslovena vina žalobce za skutky specifikované na straně 1 a 2 rozhodnutí a za které mu soud uložil sankci ve výši 50.000 Kč.
121. Usnesením Stavovského soudu byla podle ustanovení § 63 odst. 2 Disciplinárního a smírcího řádu ČKA uložena náhrada nákladů disciplinárního řízení ve výši 10.000 Kč.
122. Žalobce se proti rozsudku Stavovského soudu odvolal dne 10. 5. 2023. Žalobce se přitom – dle obsahu podání - odvolal do výroku o vině i o trestu, výslovně se neodvolal proti usnesení o náhradě nákladů disciplinárního řízení.
123. Podle § 63 odst. 2 Disciplinárního a smírcího řádu ČKA platí, že „v případě odsuzujícího rozsudku je autorizovaná osoba povinna nahradit Komoře část nákladů řízení ve výši 10 000 Kč. V případech hodných zvláštního zřetele může Stavovský soud rozhodnout o snížení či úplném prominutí náhrady nákladů, či naopak o zvýšení až na 20 000 Kč.“
124. Platí tedy, že povinnost k náhradě nákladů se uloží v případě odsuzujícího rozsudku. Výrok o náhradě nákladů řízení je tak závislý na tomto hlavním výroku a sám o sobě neobstojí. Jelikož žalobce podal odvolání do výroku o vině i trestu a žalovaný v napadeném rozhodnutí odsouzení žalobce znovu potvrdil, v závislosti na tom potvrdil i výrok usnesení Stavovského soudu o náhradě nákladů řízení.
125. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ve výrokové části výslovně rozlišil, že projednal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (strana 1, 3. odstavec) a proti souvisejícímu usnesení Stavovského soudu o náhradě nákladů řízení (strana 2, 4. odstavec). Z uvedeného tedy vyplývá, že potvrzující výrok rozsudku Stavovského soudu se vztahuje k výroku o vině a trestu za skutky žalobce, a že potvrzující výrok usnesení Stavovského soudu se vztahuje k výroku o náhradě nákladů řízení. To navíc uvádí napadené rozhodnutí na straně 10 v posledním odstavci. Z napadeného rozhodnutí je tedy zcela a beze sporu zřejmé, jak a ke kterým částem napadeného prvostupňového rozhodnutí žalovaná rozhodla. Vzhledem k výše uvedenému tedy formulace výroků napadeného rozhodnutí podle názoru soudu nemá žádný vliv na jejich určitost a srozumitelnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Vady rozhodnutí představenstva ČKA ze dne 1. 11. 2022, 7. 11. 2023, 1. 10. 2024 a usnesení
č. U24/09/11 a U24/09/01

126. Podle § 13 odst. 1 DSŘ „V protokolu o hlasování se kromě všeobecných náležitostí (§ 10 odst. 1) uvede
 - a) postup při jednotlivých hlasováních, jejich výsledek a výrok rozhodnutí
 - b) mínění odlišné od názoru většiny, a to v celém znění i se stručným odůvodněním, má-li o to člen orgánu s odlišným stanoviskem zájem.“
127. Podle § 13 odst. 2 DSŘ „Zápis o všech hlasováních, která se vyskytla v průběhu téhož jednání, se pojme do jediného protokolu o hlasování.“
128. Podle § 13 odst. 3 DSŘ „Protokol o hlasování podepisují všichni členové jednajícího orgánu Komory.“
129. Podle § 13 odst. 4 DSŘ „Protokol o hlasování se zalepí a připojí k protokolu o jednání. Otevřít jej smí jen předseda orgánu Komory při vypracovávání návrhu, rozsudku nebo usnesení, popřípadě předseda odvolacího orgánu při zahájení jednání v odvolacím řízení; po nahlédnutí jej opět zalepí a otevření potvrdí svým podpisem.“
130. Podle § 56 DSŘ „O odvolání rozhoduje představenstvo Komory (dále jen „představenstvo“).“
131. Podle § 57 DSŘ „Není-li dále stanoveno jinak, na průběh odvolacího řízení před představenstvem se užívá přiměřeně ustanovení tohoto disciplinárního a smírčího řádu o jednání soudu. Představenstvo rozhoduje o odvolání na základě zprávy tříčlenného senátu, jmenovaného z členů představenstva. Senát je povinen zhodnotit dosavadní průběh disciplinárního řízení, důkazy, které k rozhodnutí vedly, důvodnost odvolání a zjištěné závěry zahrnout do zprávy pro představenstvo. Důkazy se však zpravidla neprovádějí. Výjimečně může představenstvo řízení doplnit důkazy nezbytnými pro rozhodnutí o odvolání.“
132. Podle § 10 odst. 2 Organizačního, jednacího a volebního řádu ČKA „Představenstvo má dvanáct členů. Členové představenstva nesmí být zároveň členy dozorcí rady ani Stavovského soudu. Představenstvo ze svého středu volí předsedu a prvního a druhého místopředsedu. Jejich funkční období je jednoleté.“
133. Podle § 10 odst. 3 Organizačního, jednacího a volebního řádu ČKA „Představenstvo rozhoduje prostou většinou hlasů přítomných členů o otázkách procedurálních a prostou většinou hlasů všech členů o otázkách meritorních, s výjimkou případů uvedených pod písm. a) až c); v případě rovnosti rozhoduje hlas předsedy, popřípadě předsedajícího. Představenstvo rozhoduje kvalifikovanou třípětinovou většinou o těchto otázkách: a) změně rozpočtu podle ustanovení § 4c a jednorázovém výdaji finančních prostředků přesahujícím částku 500 000 Kč, b) návrzích legislativních a návrzích směrnic a profesních dokumentů určených k provedení Zákona a vnitřních řádů, c) návrzích disciplinárních, d) zvýšení základního členského příspěvku do výše maximálně odpovídající kumulované míře inflace za předchozí kalendářní roky.“
134. Žalobce v žalobě namítá vady rozhodnutí pro nedostatky v hlasování představenstva dne 7. 11. 2023 (předchozí rozhodnutí žalované o odvolání), dne 1. 10. 2024 (o vyloučení Ing. M. z důvodu účasti na rozhodování v předchozím řízení, o schválení online hlasování) a 1. 11. 2022 (o zrušení usnesení o zastavení disciplinárního řízení).
135. Městský soud v první řadě konstatuje, že námitky žalobce proti hlasování představenstva o rozhodnutí ze dne 7. 11. 2023 jsou pro nynější věc naprosto bezpředmětné. Rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žalované ze dne 7. 11. 2023, čj. DR 2021-21, totiž zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 5. 2024, č. j. 11 Ad 1/2024- 55. Proto je zjevné, že výtky proti tomuto rozhodnutí, které nyní neexistuje, jsou zcela nadbytečné.

136. K ostatním soud předesílá, že DSŘ nevyžaduje, aby protokol o hlasování obsahoval jména jednotlivých členů představenstva, kteří byli pro, proti a kdo se zdržel hlasování. Podstatné je, aby z protokolu vyplýval výrok přijatého rozhodnutí a postup a výsledek při hlasování. Proto je významné, že představenstvo, které se skládá ze 12 členů, rozhoduje prostou většinou přítomných členů o otázkách procesních a prostou většinou všech členů o otázkách meritorních s tím, že v případě rovnosti rozhoduje hlas předsedy. Třípětinovou většinou rozhoduje představenstvo právě o disciplinárních návrzích. Představenstvo má 12 členů.
137. Žalobce napadá rozhodnutí představenstva ČKA ze dne 1. 11. 2022, které zrušilo usnesení Stavovského soudu ze dne 14. 9. 2022 o zastavení disciplinární řízení.
138. Soud se s protokolem o hlasování představenstva, který je součástí spisu, seznámil. Vyplývá z něj, že z 12 členů představenstva pro zrušení usnesení hlasovalo 9 členů, což je $\frac{3}{4}$ většina všech členů. Jedná se o rozhodování o otázce disciplinárního návrhu, k přijetí usnesení postačila třípětinová většina členů, což splněno bylo.
139. Usnesením U24/09/1 představenstvo nejprve souhlasilo s účastí a hlasováním prezenčně nepřítomných členů prostřednictvím online platformy. Z usnesení vyplývá, že ze 12 členů představenstva bylo nepřítomna rovná polovina, tj. 6 vyjmenovaných členů představenstva. Návrh byl nicméně přijat 6 hlasy přítomných členů, přičemž z usnesení vyplývá, že o návrhu rozhodl hlas předsedy. Jedná se o rozhodování o procedurálních otázkách, k přijetí usnesení postačila prostá většina přítomných členů představenstva, což splněno bylo a při rovnosti hlasů v poměru přítomných / nepřítomných členů navíc rozhodl hlas předsedy.
140. Usnesením U24/09/11 poté představenstvo rozhodlo o vyloučení Ing. M. z důvodu předchozího rozhodování ve věci jako předsedy Stavovského soudu. Z protokolu o hlasování vyplývá, že hlasování nebyl přítomen právě Ing. M., 11 ostatních členů představenstva tedy přítomno bylo a vyslovilo souhlas s vyloučením tohoto člena představenstva. Jedná se o rozhodování o procedurálních otázkách, k přijetí usnesení postačila prostá většina přítomných, což splněno bylo.
141. Pro úplnost soud dodává, že představenstvo o odvolání žalobce proti rozsudku Stavovského soudu ČKA rozhodlo dne 1. 10. 2024. Soud se seznámil s protokolem o hlasování, založeného ve správním spisu. Z protokolu o hlasování vyplývá, že z 11 členů představenstva (Ing. M. byl vyloučen pro podjatost) hlasovalo pro potvrzení prvostupňového rozhodnutí 8 členů, tedy více než $\frac{3}{5}$ většina. Jedná se o rozhodování o otázce disciplinárního návrhu, k přijetí usnesení postačila třípětinová většina členů, což splněno bylo.
142. Soud tedy neshledal žádné vady při hlasování předsednictva o uvedených věcech.
disciplinární řízení bylo zatíženo vadami doručovaných písemností
143. Městský soud při vypořádání totožné námitky v rozsudku ze dne 7. 5. 2024 poukázal na příhodný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2011, č. j. 7 Afs 33/2011 – 143. Nejvyšší správní soud vyložil, že „*k polemice s tím, zda rozhodnutí doručované účastníku řízení do datové schránky bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, Nejvyšší správní soud obecně uvádí, že otázka odeslání dokumentu podatelnou správního úřadu bez připojení zaručeného elektronického podpisu by měla být předmětem dokazování, pokud by bylo např.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

sporné, zda se jedná o rozhodnutí vydané správním orgánem či o falsum zaslané jinou osobou. Mezi účastníky však není sporu o tom, že rozhodnutí vydal stěžovatel a ze správního spisu vyplynulo, že oprávněnou úřední osobou, která originál rozhodnutí podepsala, byl ředitel Celního ředitelství Brno.“

144. Datová zpráva sama o sobě splňuje podmínky pro doručování do vlastních rukou adresáta (srov. § 17 odst. 6 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů). Žalobce, byť má odlišný názor na to, jaké náležitosti, oproti těm, které mu byly doručeny, by měla splňovat elektronická forma dokumentu, přesto v žalobě sám okamžik doručení a ani původce mu doručovaných dokumentů nezpochybnil. Žalobci bylo tedy známo, že rozhodnutí vydala žalovaná a v řízení nevyplynulo, že by zde snad byl spor o to, zda se jedná o rozhodnutí vydané žalovanou. Nadto je třeba zdůraznit, že žalobce všechna svá procesní práva využil, nelze tedy mít za to, že by byl způsobem doručování jednotlivých písemností v řízení poškozen či znevýhodněn. Stejnou optikou lze nahlížet také na autorizovanou konverzi dokumentu, popis datové zprávy neobsahující uvedení spisové značky řízení či na „soukromý“ elektronický podpis Ing. Arch. MgA. D. M. Soud je toho názoru, že náležitosti doručovaných písemností žalobci od žalovaného tedy neměly a nemohly mít žádný vliv na zákonnost řízení.

*porušení procesních předpisů v souvislosti s (ne)vyloučením člena dozorčí rady Dipl. Ing. M. L.,
podjatost Ing. arch. M. H.*

145. Dozorčí rada je orgánem činným v disciplinárním řízení dle § 21 odst. 1 autorizačního zákona.
146. Obecně platí dle § 28 odst. 2 Organizačního, jednacího a volebního řádu ČKA, že orgán Komory jedná ve věcech jemu příslušných o každé věci jednotlivě a rozhoduje obvykle třípětinovou většinou hlasů všech svých řádných členů, obvykle veřejným hlasováním. Prostou většinou hlasů přítomných řádných členů rozhoduje jednající orgán Komory o otázkách procedurálních.
147. Dle § 28 odst. 4 věty první Organizačního, jednacího a volebního řádu ČKA platí, že „*jsou-li přítomny méně než tři pětiny členů orgánu Komory, není takový orgán schopen usnášení a není oprávněn rozhodovat ve věci, ledaže se projednává věc, k jejímuž schválení postačuje prostá většina hlasů všech řádných členů, resp. prostá většina hlasů všech přítomných řádných členů tohoto orgánu Komory.*“
148. Složení a speciální pravidla pro poměr hlasování dozorčí rady vyplývají z § 12 odst. 2, 3 Organizačního, jednacího a volebního řádu ČKA. Podle odst. 2) dozorčí rada devět členů. Členové dozorčí rady nesmí být zároveň členy představenstva, Stavovského soudu ani autorizační rady. Podle odst. 3) dozorčí rada rozhoduje prostou většinou hlasů všech členů; v případě rovnosti počtu hlasů rozhoduje hlas předsedy nebo předsedajícího.
149. Ve vyjmenovaných případech dle § 31 odst. 2 Disciplinárního a smírčího řádu ČKA platí, že „*dozorčí rada usnesením přijatým třípětinovou většinou hlasů všech řádných členů disciplinární zjišťování zastaví.*“
150. Podle § 6 odst. 1 Disciplinárního a smírčího řádu ČKA „*Člen orgánu Komory činného v disciplinárním řízení bude vyloučen z projednávání a rozhodování ve věci, jestliže je se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům důvod pochybovat o jeho nepodjatosti.*“ Podle odst. 3 „*o vyloučení rozhodne na podkladě posouzení důvodů k*

pochybnostem podle odstavce 1 nadpoloviční většina přítomných členů orgánu. Je-li vyloučen předseda, ujímá se řízení projednávané věci na celou dobu jednání orgánu místopředseda nebo, není-li přítomen, nad- poloviční většinou přítomných zvolený předsedající.“

151. Na jednání dozorčí rady dne 1. 3. 2022 se u bodu týkajícího se žalobce uvádí: „*DR konstatuje, že výsledky disciplinárního zjišťování neodůvodňují jeho zastavení podle § 31 odst. 2 Disciplinárního a smírcího řádu ČKA.*“
152. Mezi stranami je nesporné, že dipl. Ing. M. L. byl členem pracovní skupiny pro Soutěže, která připravila podnět na ÚOHS, vyjadřovala se k soutěžním podmínkám obou soutěží, psala dopisy městu X atd. Dle záznamu ze slyšení z 1. 3. 2022 vyplývá, že dozorčí rada k vyloučení dipl. Ing. M. L. z projednávání kauzy preventivně přistoupila, z důvodu možné podjatosti; záznam ze slyšení obsahuje zalepenou obálku s protokolem o hlasování dozorčí rady o vyloučení Dipl. Ing. M. L.
153. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ve shodě se Stavovským soudem v prvostupňovém rozhodnutí seznal, že z procesního hlediska došlo k pochybení v postupu vyloučení dipl. Ing. M. L., když nebylo o jeho vyloučení vydáno usnesení. Podstatné je však to, že se následně zasedání dozorčí rady v průběhu disciplinárního zjišťování nezúčastnil a nemohl tak mít na jeho výsledek žádný vliv. Správní orgány se tedy možnou podjatostí dipl. Ing. M. L. zabývaly v obou svých rozhodnutích a podrobně rozebraly důvody, které je vedly k závěru, že porušení postupu pro vyloučení člena dozorčí rady, u něhož je důvod pochybovat o jeho nepodjatosti, není natolik závažné, respektive je zhojitelné (a bylo zhojeno) postupem v dalších fázích disciplinárního řízení, zejména v rámci řízení před Stavovským soudem ČKA. S tímto závěrem se městský soud ztotožňuje, neboť z obou správních rozhodnutí ve shodě se správním spisem totiž vyplývá, že se Dipl. Ing. M. L. po vyloučení fakticky již nepodílel na rozhodování věci žalobce ani v jednom stupni.
154. Žalobce namítl, že se Dipl. Ing. M. L. účastnil zasedání dozorčí rady dne 18. 1. 2022, 8. 2. 2022 a 1. 3. 2022.
155. Soud ze spisového materiálu zjistil, že dne 18. 1. 2022 se dozorčí rada usnesla na úkolu: „*Dne 5. 1. 2022 Kancelář obdržela písemné vyjádření prof. Ing. arch. Z. F., zaevidované v došlé poště pod čj. 23/2022. DR se na dnešním zasedání rozhodla pozvat Ing. arch. Z. F. na zasedání dozorčí rady k podání vysvětlení. Zároveň s pozvánkou na slyšení budou zaslány jasně definující otázky, které připraví referent spisové složky ve spolupráci s předsedou dozorčí rady. Termín slyšení bude upřesněn.*“ Dne 8. 2. 2022 se dozorčí rada usnesla na úkolu: „*DR žádá Kancelář, aby na řádné zasedání DR dne 1. 3. v 11.00 hodin vyzvala k účasti na slyšení před DR Ing. arch. Z. F.*“ A nakonec dne 1. 3. 2022 se dozorčí rada usnesla na úkolu: „*Referent spisové složky připraví návrh dopisu na město X s dotazem, která předaná územní studie je konečná a platná. Dále připraví návrh na zahájení disciplinárního řízení s prof. Ing. arch. Z. F., pro porušení profesních předpisů ČKA a zákona č. 360/1999 Sb., v platném znění. DR konstatuje, že výsledky disciplinárního zjišťování neodůvodňují jeho zastavení podle § 31 odst. 2 Disciplinárního a smírcího řádu České komory architektů.*“
156. Na těchto jednáních nebylo o věci žalobce fakticky nijak rozhodováno, jednalo se pouze o dílčí úkoly, které měly přispět ke zjištění skutkového stavu věci. V případě zasedání dne 1. 3. 2022 byl slyšen přímo žalobce v přítomnosti svého zástupce, mohl tedy proti přítomnosti Dipl. Ing. L. vznést námitky. Žádné takové námitky však obsahem záznamu o slyšení žalobce nejsou (a žalobce to ani netvrdí), byť v něm byl žalobce poučen o vyloučení Ing. L. pro podjatost a o možném vztahu Ing. L. k věci se v průběhu slyšení opakovaně vyjádřil.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Dozorčí rada se navíc na jednání jen dohodla, že nejsou dány důvody pro zastavení disciplinárního zjišťování, a že teprve bude připraven návrh na zahájení disciplinárního řízení. Na daném jednání tedy ještě nebylo hlasováno o žádném návrhu na zahájení disciplinárního řízení. Soud tedy shrnuje, že ani účast Dipl. Ing. L. na těchto úkonech dozorčí rady neměla zásadní vliv na výsledek disciplinárního zjišťování, které až později (28. 3. 2022) vyústilo v podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení.

157. Žalobce dále vznesl pochybnosti o nepodjatosti Ing. arch. M. H., předsedy dozorčí rady. Poukázal na až bulvární vyznění návrhu na zahájení disciplinárního řízení a nemístné invektivy vůči osobě žalobci.
158. Stavovský soud ČKA v odůvodnění svého rozsudku dal žalobci za pravdu v tom, že žalobní návrh je sepsán místy nevhodným jazykem, ovšem konstatoval, že literární styl žalobního návrhu nepředstavuje důvod podjatosti. S tím se městský soud plně ztotožňuje a nepovažuje za nezbytné k argumentaci žalovaného cokoliv dodávat. Podstatné totiž pro předmět řízení bylo, zda se skutek, z něhož byl žalobce obviněn, stal a jednalo se o disciplinární delikt, nikoliv to, jakou stylistickou formou byl návrh na zahájení řízení sepsán. Navíc ve vztahu ke skutku „urážky, pomluvy a zneuctění České komory architektů a jejich členů“ městský soud již v rozsudku ze dne 7. 5. 2024 shledal žalobu důvodnou a žalované rozhodnutí ze dne 7. 11. 2023 zrušil. Nyní napadené rozhodnutí ze dne 7. 10. 2024, byť ve výroku formálně prvostupňové rozhodnutí potvrdilo, se věcně tímto skutkem již nijak nezabývá. Tato námitka žalobce ve vztahu k napadenému rozhodnutí proto vůbec není relevantní.

Jednota skutků, vadné označení skutků 1, 2 a 3

159. Žalobce dále namítá, že nebyla zachována jednota skutků popsanych v žalobním návrhu a v rozsudku. Dále žalobce uvedl, co dle něj chybí v popisu jednotlivých skutků
160. Ve vztahu ke skutku „urážky, pomluvy a zneuctění České komory architektů a jejich členů“ (vymezených ve výroku žalovaného rozhodnutí pod písm. E a F) městský soud již v rozsudku ze dne 7. 5. 2024 shledal žalobu důvodnou a žalované rozhodnutí ze dne 7. 11. 2023 zrušil. Nyní napadené rozhodnutí ze dne 7. 10. 2024 ve výroku formálně prvostupňové rozhodnutí potvrdilo, věcně se však tímto skutkem již nijak nezabývá, žalovaná shledala, že se nejedná o disciplinární obvinění. Soud v nynějším řízení proto shledal, že žalobce měl být v řízení o těchto skutcích zproštěn disciplinárního obvinění. Tyto námitka žalobce ve vztahu k napadenému rozhodnutí proto vůbec není relevantní.
161. Ve vztahu ke skutkům 1 a 2 platí podle § 32 odst. 2 písm. c) Disciplinárního a smírčího řádu ČKA, že návrh na zahájení disciplinárního řízení musí obsahovat „žalobní návrh, v němž musí být označen skutek, pro který je obviněný stíhán, s uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě s uvedením jiných skutečností, pokud je jich třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným; dále musí být uvedeno, jaké disciplinární provinění v tomto skutku spatřuje, a to jeho pojmenováním podle Zákona a vnitřních řádů Komory.“ Podle § 46 odst. 1 Disciplinárního a smírčího řádu ČKA „soud může rozhodnout jen o skutku, který je uveden v obvinění“.
162. Městský soud poukazuje na to, že obdobné náležitosti, které musí splňovat návrh na zahájení disciplinárního řízení v projednávané věci, musí splnit taktéž oznámení o zahájení § 46 odst. 1 správního řádu v případě řízení o správních deliktech, proto je podle názoru soudu zcela příhodná judikatura, kterou soudy zaujaly k totožnosti a jednotě skutku v řízení o správních deliktech.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

163. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, č. 2119/2010, vysvětlil, že předmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit. Správní orgán může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit.
164. Zachováním totožnosti skutku se zabýval Ústavní soud v rozhodnutí ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, dle kterého *„Totožnost skutku v trestním (správním) řízení je poté zachována, je-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku. Přitom nemusí být jednání nebo následek popsány se všemi skutkovými okolnostmi shodně, postačí shoda částečná. Následkem se přitom rozumí porušení individuálního objektu trestného činu (přestupku) v jeho konkrétní podobě, tedy konkrétní následek (porušení určitého jedinečného vztahu - zájmu), nikoli určitý typ následku.“*
165. Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016 - 24, kde uvedl, že *„správní orgán vede správní řízení právě ohledně samotného skutku, nikoli popisu skutku. (viz rozsudek č. j. 8 Afs 17/2012 – 375, odst. 168, obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, č. 2/2008 Sb. NS). Podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a v následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude proto zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek. (...) Povinnost zachovat totožnost skutku neznámá, že správní orgán musí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení. Řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Některé okolnosti tak mohou být oproti oznámení o zahájení řízení přidány, jiné naopak odpadnou, ukáže-li se, že jsou pro následek irelevantní. Toto upřesnění nenarušuje totožnost skutku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2001, sp. zn. 3 Tz 279/2000).“*
166. V rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014 – 41, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že *„K určitosti předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu se Nejvyšší správní soud již několikrát vyjadřoval, například v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002 - 34, v němž konstatoval, že z oznámení musí být „patrné, kdo je činí a které věci se týká, neboť jen tak je zaručeno právo účastníka se v daném řízení účinně hájit. (...) Vymezení skutku, pro který je řízení zahájeno, musí mít určitý stupeň konkretizace, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno; v sankčním řízení i to, jaký postih za dané jednání brozí.“ (...) Mezi skutkem vymezeným v oznámení o zahájení sankčního správního řízení, jímž se každé sankční řízení více či méně formálním způsobem zahajuje, a popisem skutku v konečném rozhodnutí ve věci, musí existovat alespoň v podstatných rysech soulad. Nejvyšší správní soud to vyjádřil v rozsudku ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009 - 149, tak, že „mezi vymezením skutku, pro který je zahajováno sankční správní řízení, a popisem tohoto skutku v následném meritorním rozhodnutí nemusí existovat naprostá shoda, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

najevo či může jinak dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Pokud však je v průběhu řízení zjištěn určitý aspekt jednání, který „obviněnému“ dosud nebyl vytykán, a vede-li toto nové dílčí skutkové zjištění k rozšíření právní kvalifikace postihovaného jednání, je nutno před vydáním rozhodnutí přistoupit k „rozšíření obvinění“. Z uvedeného vyplývají dva výchozí závěry: 1. skutek musí být v oznámení o zahájení řízení definován natolik určitě, aby bylo „obviněnému“ zřejmé, jaké jednání je mu kladeno za vinu tak, aby se mohl účinně hájit; 2. mezi skutkem vymezeným v oznámení o zahájení řízení a skutkem vymezeným v rozhodnutí nemusí být naprostá shoda, neboť řízení před správním orgánem slouží právě k „ustálení“ jak skutkového vymezení, tak právní kvalifikace.“

167. Jak vyplývá z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, oznámení o zahájení disciplinárního řízení má obsahovat popis skutku tak, aby bylo žalobci zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a mohl se tak odpovídajícím způsobem hájit. V návrhu na zahájení disciplinárního řízení bylo žalobci kladeno za vinu:

1. účast na přípravě a podpora konání neregulérní architektonické soutěže,
2. vypracování zakázky „Investiční záměr - Sportovní hala v X“,
3. urážky, pomluvy a zneuctění ČKA a jejich členů (skutek není předmětem nynější věci, viz výše)

168. Žalobci tak muselo podle názoru soudu být z návrhu na zahájení disciplinárního řízení bezpečně známo, co je předmětem řízení. Žalobce namítá, že návrh na zahájení disciplinárního řízení se týkal údajných pochybení žalobce při konání architektonické soutěže v jednotném čísle. Přesto byl nakonec odsouzen ve vztahu ke dvěma soutěžím, a to nad rámec žalobního návrhu. Městský soud ověřil, že tomu tak není, první bod žalobního návrhu sice ve zkratce uvádí „Účast na přípravě a podpora konání neregulérní architektonické soutěže“, nicméně dále v textu je rozvedeno „která byla opakovaně (10. 7. 2020 a 31. 8. 2020) městem X vyhlášena a opakovaně (14. 7. 2020 a 17. 9. 2020) ČKA označena za neregulérní a následně vždy zadavatelem zrušena“. Nemůže být tedy pochyb, že žalobní návrh mířil k oběma soutěžím. Dále žalobce uvedl, že v části žalobního návrhu pod číslem 2a se pak neuvádí nic o tom, že na hrozbu střetu zájmů klienta žalobce neupozornil. Ani to není pravdou, když žalobní návrh ze dne 22. 3. 2022 na straně 4 v bodě ad 2a) uvádí k právní kvalifikaci tohoto skutku uvádí „neupozornil klienta na možný střet zájmů“. I v tomto ohledu tedy Stavovský soud rozhodl o totožném skutku i následku.

169. Žalobce se dne 1. 3. 2022 dostavil na zasedání dozorčí rady ke slyšení, v jehož rámci podával výpověď ke čtyřem okruhům otázek mj. k neregulérnosti soutěže, ke střetu zájmů, k nepřiměřeně nízké ceně, k odbornosti výkonu autorizované osoby, k otázkám vztahujícím se k soutěžnímu řádu i k dobrému jménu architektury a pomluvy. Žalobce tedy byl podle názoru soudu od samého počátku obeznámen se směrem, kterým se objasňování skutků vymezených v návrhu na zahájení disciplinárního řízení vyvíjelo. Proto nemohl být konečným rozhodnutím zaskočen. Skutečnost, že jednání bylo oproti návrhu v konečném rozhodnutí upraveno, nemohlo žalobci procesní obranu jakkoli ztížit a nemohlo tudíž u něj tímto dojít k žádné procesní újmě. Navíc žalobce v odvolacím řízení (a ostatně ani v žalobě) neuvedl, v čem a v jakém ohledu jeho konkrétní obrana by měla být znemožněna. Jinými slovy, ani z odvolání, ani ze žaloby nelze zjistit, že by žalobcem vytykána vada (i kdyby existovala) fakticky výkon procesních práv žalobce ovlivnila.

170. Soud shrnuje, že má za nedůvodnou žalobní námitku, podle níž byl žalobce shledán vinným jednáním, pro které vůči němu nebylo disciplinární řízení vůbec zahájeno. Žalobce věděl,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

jaké jeho jednání je mu kladeno za vinu. Stejně tak byly jednotlivé skutky náležitě označeny v žalobním návrhu, takže nemohly být zaměněny s jinými.

171. Pakliže žalobce namítl, že v rámci disciplinárního zjišťování nebyl dostatečně poučen o právu odeprít výpověď, soud předně poukazuje na smysl a účel disciplinárního zjišťování. To se provádí zásadně ve fázi před podáním návrhu na zahájení disciplinárního řízení (srov. § 29 odst. 1 a 4 Disciplinárního a smírcího řádu ČKA).
172. Podle § 30 odst. 1 Disciplinárního a smírcího řádu ČKA dozorčí rada postupuje *„při disciplinárním zjišťování tak, aby byly co nejúčelněji a nejúčinněji zjištěny a objasněny skutečnosti potřebné k posouzení věci. Na nedostatky zjištěné během disciplinárního zjišťování upozorní dozorčí rada autorizované osoby, popřípadě orgány, právnické a fyzické osoby, jichž se tyto nedostatky týkají.“* Podle odst. 2 *„dozorčí rada postupuje tak, aby byl účinně zjištěn skutečný stav věci a objasňuje se stejnou pečlivostí okolnosti svědčící proti autorizované nebo registrované osobě podezřelé z disciplinárního provinění i v její prospěch.“*
173. Účelem disciplinárního zjišťování je podle § 32 odst. 1 Disciplinárního a smírcího řádu ČKA ověření, zda jsou dány důvody podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení a za tímto účelem zjišťuje co nejúplněji rozhodné skutečnosti.
174. Přísně vzato, práva, která výslovně přiznává § 8 odst. 1 nebo § 25 Disciplinárního a smírcího řádu ČKA, svědčí toliko disciplinárně obviněnému, jímž je osoba, proti níž bylo zahájeno disciplinární řízení (srov. § 7 odst. 1 Disciplinárního a smírcího řádu ČKA). Obecně pro všechny fáze disciplinárního řízení platí, že osoba, proti níž se vede disciplinární řízení, podle § 2 odst. 2 písm. i) Disciplinárního a smírcího řádu ČKA má právo být v každém období řízení poučena o právech umožňujících jí plné uplatnění obhajoby a o tom, že si může zvolit obhájce. Hlava pátá Disciplinárního a smírcího řádu ČKA poté za *„disciplinární řízení“* považuje jako postup před podáním návrhu na zahájení řízení, tak i samotné disciplinární řízení před stavovským soudem. Platí tedy, že žalobce měl být o svých právech poučen již ve fázi disciplinárního zjišťování.
175. Těmito právy jsou dle § 8 odst. 1 Disciplinárního a smírcího řádu ČKA zejména
 - a) vyjádřit se k návrhu na zahájení disciplinárního řízení,
 - b) podat námitku proti složení orgánu činného v disciplinárním řízení, resp. podjatosti jeho člena (§ 6),
 - c) nahlížet do disciplinárního spisu a činit si z něho výpisky,
 - d) navrhnout provedení důkazů,
 - e) účastnit se projednávání věci před orgánem Komory činným v disciplinárním řízení, klást otázky svědkům a znalcům, vyjadřovat se k prováděným důkazům a na závěr se vyjádřit ke skutkové i právní stránce projednávané věci,
 - f) podávat opravné prostředky proti rozhodnutí Stavovského soudu, disciplinárního senátu nebo jejích předsedů (§ 22 Zákona),
 - g) dát podnět ke zrušení pravomocného disciplinárního opatření (§ 63),
 - h) zvolit si zástupce jako obhájce.
176. Speciálně pak dle § 25 Disciplinárního a smírcího řádu ČKA platí, že *„obviněný má právo žádat, aby byl protokol doplněn nebo aby v něm byly provedeny opravy v souladu s jeho výpovědí.“*

177. Z těchto ustanovení Disciplinárního a smírčího řádu ČKA vyplývá, že žalobce nepochybně měl být o svých právech poučen již v rámci disciplinárního zjišťování. A byť Disciplinární a smírčí řád ČKA neukládá orgánům Komory poučit disciplinárního žalobce o právu odeprít výpověď, jedná se o obecně platnou ústavní zásadu vyplývající pro všechny typy řízení z článku 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
178. Ze správního spisu vyplývá toliko to, že žalobce byl účasten jednání dne 1. 3. 2022 v návaznosti na výzvu dozorčí rady ze dne 10. 2. 2022. I když dozorčí rada v této výzvě vymezila, které otázky budou předmětem slyšení, žalobce o jeho procesních právech nijak nepoučila. Ze zápisu o slyšení dne 1. 3. 2022 poté vyplývá jen tolik, že předseda dozorčí rady poučil žalobce o průběhu slyšení před dozorčí radou. Není tedy zřejmé, zda a v jakém rozsahu byl žalobce poučen o svých procesních právech v řízení včetně práva odeprít výpověď.
179. Soud nicméně poukazuje na to, že výsledkem disciplinárního zjišťování bylo ověření toho, zda jsou zde dány důvody pro zastavení zjišťování před podáním návrhu na zahájení disciplinárního řízení. K tomu dozorčí rada shromáždila nejen podklady o slyšení žalobce ve vztahu k vymezeným otázkám, ale i řadu písemných podkladů, které jsou obsahem správního spisu. Pakliže dozorčí rada na základě těchto podkladů dospěla v disciplinárním zjišťování k závěru, že nejsou důvody k zastavení disciplinárního zjišťování, podala předsedovi Stavovského soudu návrh na zahájení disciplinárního řízení. Tím bylo disciplinární řízení zahájeno a Stavovský soud v něm vycházel z řady podkladů, které jsou vyjmenovány v prvostupňovém rozhodnutí na str. 11 – 13, přičemž záznam o slyšení ze dne 1. 3. 2022 je pouze jedním z mnoha podkladů, které hodnotil Stavovský soud. Žalobce tedy mohl uplatnit svou procesní obranu primárně v zahájeném disciplinárním řízení. Z toho vyplývá, že pokud žalobce nebyl v disciplinárním zjišťování dostatečně poučen o svém právu odeprít výpověď, ani tato případná vada ve fázi disciplinárního zjišťování neměla žádný zásadní vliv na osud disciplinárního řízení.

ČKA není autorizačním zákonem zmocněna k vydání soutěžního řádu

180. Autorizačním zákonem byly v právním řádu České republiky zřízeny právnické osoby Česká komora architektů a Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě. Česká komora architektů sdružuje jako řádné členy všechny autorizované architekty, Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě sdružuje jako řádné členy všechny autorizované inženýry a autorizované techniky činné ve výstavbě. Jako hostující členy může Komora sdružovat osoby, které obdržely oprávnění obdobné autorizaci podle tohoto zákona vydané v zahraničí, pokud Komora toto oprávnění uzná. Jako mimořádné členy může Česká komora architektů sdružovat na základě jejich zájmu další osoby, které nesplňují podmínky pro řádné členství /§ 23 odst. 1 -5) autorizačního zákona/.
181. Podle § 23 odst. 6 písm. i) autorizačního zákona je obecně dáno zmocnění pro ČKA a ČKAIT vydávat vnitřní předpisy. Podle § 23 odst. 6 písm. b) autorizačního zákona pak Komoře náleží mj. spolupůsobit při ochraně veřejných zájmů v oblasti výstavby, architektury a územního plánování, podle písm. s) Komoře náleží spolupracovat s vypisovateli soutěží a výběrových řízení, posuzovat soutěžní podmínky a bránit konání neregulérních soutěží a výběrových řízení.

182. Podle § 1 odst. 1 Soutěžního řádu pak platí, že *„tento řád upravuje podmínky pro pořádání architektonických soutěží a jiných forem soutěží v odbornostech vymezených v § 17 a 18 Zákona a náležejících podle § 23 odstavce 6 zákona do působnosti České komory architektů a odbornostech bezprostředně souvisejících; na soutěžní přehlídky se užijí ustanovení tohoto Soutěžního řádu přiměřeně“*. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaná je jako Komora zmocněna § 26 autorizačního zákona k vydávání svých vnitřních předpisů. Soutěžní řád přitom vydala k provedení některých oblastí, k nimž je rovněž zmocněna. Soutěžní řád ČKA tedy nepochybně je vnitřním předpisem ČKA a je vydán v rámci zákonného zmocnění.
183. Žalobkyně namítla jen tolik, že § 12 Soutěžního řádu stanoví povinnou částku pro ceny a odměny popř. náhrady nákladů na přípravu soutěžního návrhu, což má být v rozporu se zákonem o ochraně hospodářské soutěže. Soud poukazuje na to, že Komora je zmocněna mj. posuzovat soutěžní podmínky a bránit konání neregulérních soutěží a výběrových řízení. A Komora v rámci toho stanovila i pravidla pro finanční podmínky soutěže a které se odvíjí od investičních nákladů stavby nebo od ceny dokumentace. Žalobkyně přitom konkrétně nespornuje, v čem by se takto stanovená pravidla měla pohybovat mimo rámec zákonného zmocnění Komory. Současně i její námitka k rozporu se zákonem o ochraně hospodářské soutěže je jen velmi obecná a soudu z ní bez konkrétní argumentace nevyplývá, v čem by stanovení takových finančních podmínek soutěže mělo odporovat zákonu o ochraně hospodářské soutěže.
184. Soud je tedy toho názoru, že právní úprava Soutěžního řádu nepřekračuje meze zákonného zmocnění Komory k vydávání vnitřních předpisů.
- Povinnost podporovat regulérní soutěže, definice neregulérní soutěže, nemusí se distancovat od soutěží, odborná část poroty nemá adekvátní kvalifikaci*
185. Mezi stranami je nesporné, že podle § 7 odst. 1 PEŘ před 17. 4. 2021 platilo, že *„Architekt podporuje pořádání pouze regulérních architektonických soutěží.“*
186. Podle § 7 odst. 1 PEŘ ve znění účinném po 17. 4. 2021 platí, že *„Architekt podporuje pořádání regulérních architektonických soutěží. Architekt vyvíjí úsilí k přesvědčení zadavatele soutěže nebo jiné akce, která vykazuje atributy soutěže dle § 1 odst. 2 Soutěžního řádu ČKA, jako jsou řízení o zadání veřejné zakázky dle zvláštního zákona, v jejichž průběhu se vyžadují nebo se předkládají návrhy, studie, plány nebo projekty takového charakteru, aby tato soutěž nebo jiná akce naplnila požadavky na regulérní soutěž dle § 7 odst. 10 Soutěžního řádu ČKA.“*
187. Aktuálně účinná, stejně jako předchozí, úprava § 7 odst. 1 PEŘ zjevně míří na povinnost architektů podporovat regulérní soutěže a působit na zadavatele, aby soutěž byla regulérní. Z těchto ustanovení naoak nelze dovodit, že by bylo dovoleno, aby podpora architektů směřovala na neregulérní soutěže. K vypuštění slova *„pouze“* proto i podle názoru soudu nedošlo s cílem umožnit podporu neregulérních soutěží, ale z důvodu, že po doplnění druhé věty daného odstavce již bylo nadbytečné. S argumentací žalobce se soud tedy neztotožnil.
188. Žalobce dále uvádí, že mu Stavovský soud ČKA vytýká, že *„přijal roli porotce v neregulérní soutěži“*. Role porotce se však obvykle přijímá ještě před vyhlášením soutěže a finalizováním soutěžních podmínek, tj. v době přijetí role porotce nelze posoudit ne/regulérnost soutěže.
189. K této námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl *„Pokud jde o „přijetí role v neregulérní soutěži“, disciplinárně obviněný má samozřejmě pravdu v tom, že v okamžiku, kdy je k účasti v soutěži osloven, ještě není jasné, zda daná soutěž získá potvrzení regulérnosti ČKA.“*

Již ze znění soutěžních podmínek předmětné soutěže však disciplinárně obviněnému (za předpokladu jeho znalosti SŘ) muselo být patrné, že soutěž náležitosti požadované Českou komorou architektů pro udělení regulérnosti nesplňuje, měl tedy svoji účast v porotě soutěže odmítnout.“

190. První soutěž s názvem „*Sportovní hala v X*“ (dále také „*Soutěž č. 1*“) byla vyhlášena dne 10. 7. 2020. Žalobce v Soutěži č. 1 figuroval jako závislý člen poroty. Dne 14. 7. 2020 odeslala ČKA starostovi města X Ing. J. D. sdělení, že soutěž z důvodů nesplnění požadavků Soutěžního řádu ČKA a zákona o zadávání veřejných zakázek na soutěžní porotu, z důvodu neadekvátně krátké lhůty pro podání soutěžních návrhů a z důvodu nedostatečné výše soutěžních cen, považuje soutěž za neregulérní. Dne 3. 8. 2020 odeslala ČKA podnět k zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který s upřesněním opakuje obsah sdělení o neregulérnosti. Podnět poukazuje na:
 - a) *porušení § 148 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek tím, že nadpoloviční většinu poroty tvoří členové na zadavateli závislí,*
 - b) *porušení § 146 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek tím, že lhůta pro podání žádosti byla kratší než 20 dní,*
 - c) *porušení § 211 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek tím že byla předepsaná komunikace pouze v listinné podobě a*
 - d) *porušení PEŘ ČKA tím, že soutěžní podmínky jsou neregulérní, což vylučuje dle PEŘ ČKA účast autorizovaných architektů, zároveň ale požaduje zadavatel kvalifikaci vyžadující autorizaci ČKA.*
191. Dne 26. 8. 2020 byla Soutěž č. 1 městem zrušena, podle rozhodnutí o zrušení z důvodu, že soutěžní porota uvedená v soutěžních podmínkách soutěže nesplnila požadavky dle § 148 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek.
192. Město následně vyhlásilo soutěž znovu dne 1. 9. 2020 (dále též „*Soutěž č. 2*“). Také v případě Soutěže č. 2 následovalo sdělení ČKA o její neregulérnosti. Ve sdělení ze dne 17. 9. 2020 bylo mezi důvody neregulérnosti uvedeno opět nesprávné složení poroty z důvodu, že nezávislí členové poroty nepřevažují nad závislými členy. V porotě nebyli u nezávislé části jmenování náhradníci a odborná část poroty neměla adekvátní kvalifikaci. Sdělení dále poukazovalo na neakceptovatelný zásah vyhlášovatele do pravomocí poroty a opět na okolnost, že stanovené soutěžní ceny nemají dostatečnou výši. Dne 12. 10. 2020 odeslala ČKA další podnět k zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který s upřesněním opakuje obsah sdělení o neregulérnosti:
 - a) *porušení § 148 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek tím, že polovina členů poroty nemá kvalifikaci požadovanou dle § 77 odst. 2 b) a c) po účastnících (konkrétně autorizaci ČKA, kterou měli pouze 2 ze 7 členů poroty),*
 - b) *porušení § 148 odst. 7 zákona o zadávání veřejných zakázek tím, že zadavatel si v soutěžních podmínkách vyhradil právo měnit stanovisko poroty,*
 - c) *porušení § 211 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek tím, že byla předepsaná komunikace pouze v listinné podobě a*
 - d) *porušení PEŘ tím, že soutěžní podmínky jsou neregulérní, což vylučuje dle PEŘ ČKA účast autorizovaných architektů, zároveň ale požaduje zadavatel kvalifikaci vyžadující autorizaci ČKA.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Následovalo opět zrušení Soutěže č. 2 zadavatelem.

193. Na základě výše uvedeného je nepochybné, že si žalobce musel být vědom toho, že již samotné znění soutěžních podmínek náležitosti požadované Českou komorou architektů pro udělení regulérnosti nesplňuje.
194. Stavovský soud dále vytýká žalobci, že nezajistil, aby byly soutěžní podmínky uvedeny do souladu se Soutěžním řádem ČKA. Žalobce upozorňuje, že věta druhá v § 7 odst. 1 PEŘ (o vyvíjení úsilí architekta o regulérnost soutěže) ve znění PEŘ účinném v době přípravy a vyhlášení obou soutěží vůbec nebyla. Žalovaný tuto dílčí námitku obsaženou v odvolání žalobce proti rozsudku Stavovského soudu ČKA vypořádal a uznal, konstatoval však, že s ohledem na ostatní prokázaná provinění nemá vyhovění této dílčí námitce vliv na uložené disciplinární opatření (strana 9 třetí odstavce a strana 10, pátý až sedmý odstavce odůvodnění napadeného rozhodnutí). S tímto názorem se městský soud zcela ztotožňuje. Žalobce je odborníkem v dané oblasti, kterému musí být náležitosti autorizace a podmínek regulérnosti architektonických soutěží dobře známa, proto je jeho následná argumentace ohledně této námitky soudem rovněž vnímána jako účelová a tendenční.
195. Dále Stavovský soud ČKA vytýká žalobci, že neinformoval ČKA o neregulérní soutěži. PEŘ ani Soutěžní řád ČKA nikde nedefinují, co je neregulérní soutěž.
196. Podle § 7 odst. 2 Soutěžním řádu ČKA *„Zadavatel předloží Kanceláři Komory k posouzení verzi soutěžních podmínek určenou pro projednání na ustavující schůzi poroty v dostatečném předstihu před touto schůzí. Komora posoudí tyto soutěžní podmínky z hlediska jejich souladu se Soutěžním řádem, přičemž na toto posouzení má 21 dnů. Poté, zpravidla na ustavující schůzi poroty, musí se soutěžními podmínkami vyjádřit podpisem svůj závazný souhlas všichni členové poroty, jakož i zadavatel, popřípadě jeho řádně zmocněný zástupce. Takto odsouhlasené soutěžní podmínky budou s konečnou platností potvrzeny v záležitostech rozhodných pro regulérnost soutěže Komorou, která si pro vydání potvrzení regulérnosti vyhrazuje lhůtu nejvýše 10 dnů. Vydáním potvrzení regulérnosti Komora stvrzuje, že soutěžní podmínky jsou v souladu se Soutěžním řádem a ostatními profesními předpisy Komory. Komora je oprávněna odvolat potvrzení regulérnosti soutěže, a to i během soutěže, zjistí-li, že byla při posuzování těchto podmínek uvedena v omyl.“*
197. Z uvedeného ustanovení tak plyne, že zadavatel předloží Kanceláři ČKA k předběžnému posouzení návrh soutěžních podmínek před ustavující schůzí poroty, k finálnímu potvrzení regulérnosti pak poté, kdy členové poroty na ustavující schůzi s návrhem soutěžních podmínek vyjádří souhlas. Teprve poté je soutěž vyhlášena a mohou se jí zúčastnit autorizovaní architekti. Je tak zjevné, že se ČKA o soutěži dozví vždy, jelikož je zadavatel povinen předložit ČKA k posouzení verzi soutěžních podmínek.
198. Žalobce argumentuje, že jakožto městský architekt, tj. osoba bez právního vzdělání, nemusí být schopen identifikovat potencionální rozpor soutěžních podmínek se Soutěžním řádem ČKA či zákonem o zadávání veřejných zakázek. Veškeré skutky a v nich spatřovaná porušení jsou v zásadním rozporu s ČKA avizovanou liberalizací v přístupu k architektonickým soutěžím, která je např. v sekci *„vnitřní řády ČKA“* prezentována na webu komory.
199. I s touto námitkou se již podrobně vypořádal žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, když uvedl: *„Představenstvo v obecné rovině souhlasí s námitkou disciplinárně obviněného, že autorizovaní architekti, jakožto osoby bez právního vzdělání, nemusí být schopni*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

identifikovat každý potenciální rozpor soutěžních podmínek se SŘ nebo ZZVZ a tedy riziko neregulární soutěže. V daném případě však byl rozpor se SŘ i ZZVZ zcela jednoznačný, když nebyly splněny základní podmínky, konkrétně v případě Soutěže 1 poměr mezi závislými a nezávislými členy poroty a v případě Soutěže 2 kvalifikace členů poroty.“. Městský soud v Praze se i k této argumentaci žalovaného připojuje, žalobce v podané žalobě nevznáší další argumenty či důkazy, z nichž by bylo možno dovodit, že jde o pochybení natolik zásadní, aby mělo vliv na zákonnost rozhodnutí do té míry, že by bylo nutné přistoupit k jeho zrušení soudem.

200. Dalším důvodem pro udělení neregulárnosti soutěže bylo tvrzení, že odborná část poroty nemá adekvátní kvalifikaci. Žalobce uvádí, že mezi porotci byl např. prof. PhDr. R. Š., historik a teoretik umění a architektury, vysokoškolský pedagog, držitel ceny X či pocty X.
201. Podle § 8 odst. 5 Soutěžního řádu ČKA „V zájmu nezávislosti rozhodování musí být nadpoloviční většina členů poroty nezávislá na zadavateli a na orgánech rozhodujících o využití výsledku soutěže a musí mít odbornou kvalifikaci odpovídající předmětu soutěže. Nezávislí se rozumí ti členové poroty, kteří nejsou se zadavatelem v trvalém obchodním vztahu, popřípadě ve vztahu zaměstnaneckém, služebním a obdobném; za nezávislé porotce se nepovažují ani členové poradních sborů a zpracovatelé soutěžních podmínek a soutěžního programu (zadání) zadavatele. O své nepodjatosti a nezávislosti učiní členové poroty před zahájením své činnosti písemné prohlášení.“
202. Dle tohoto ustanovení musí mít nadpoloviční většina členů poroty kvalifikaci odpovídající předmětu soutěže. V soutěžní podmínky dle § 77 odst. 2 písm. b) a c) zákona o zadávání veřejných zakázek požadovaly kvalifikace autorizovaného architekta, proto nadpoloviční většina členů poroty musela být autorizovanými architekty. Tuto kvalifikaci prof. PhDr. Š. nespĺňuje, když není autorizovaným architektem, což žalobce ani nezpochybňuje.
203. V daném případě se jednalo o porušení ustanovení § 148 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek tím, že polovina členů poroty rozhodující o veřejné zakázce „Investiční záměr – Sportovní hala v X“ neměla kvalifikaci požadovanou v soutěžních podmínkách na základě ustanovení § 77 odst. 2 písm. b) a c) zákona o zadávání veřejných zakázek, když konkrétně autorizaci ČKA měli pouze dva ze sedmi členů poroty. Argumentace žalobce je tedy mimoběžná, neboť necílí na tvrzení, že § 8 odst. 5 Soutěžního řádu ČKA a zákon o veřejných zakázkách porušen nebyl, ale pouze vede polemiku ohledně odbornosti konkrétní osoby, což pro posouzení dané věci není otázkou rozhodnou. Z toho důvodu soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalobce nepřipravoval soutěž, má poradní hlas, nebyl dodavatelem zakázky

204. K tvrzenému střetu zájmů žalobce namítal, že neměl rozhodovací pravomoci, nebyl účastníkem smlouvy o dílo na investiční záměr a ani neměl z plnění žádný prospěch. Žalobce dále uvedl, že pojistkou proti střetu zájmů byl mimo jiné právník najatý radnicí pro uzavírání smlouvy o dílo.
205. Podle § 14 odst. 1 Profesního a etického řádu ČKA „Architekt předchází ve vztahu ke klientovi vzniku střetu zájmů. Za střet zájmů architekta ve vztahu ke klientovi se považují zejména takové případy, kdy předmět zakázky souvisí též s jinou činností, popřípadě majetkem nebo jinými zájmy architekta, které jsou nebo mohou být zneužity ku prospěchu architekta a ke škodě klienta.“
206. Podle § 14 odst. 2 Profesního a etického řádu ČKA „Hrozí-li střet zájmů architekta ve vztahu ke klientovi, je architekt povinen na to klienta včas upozornit.“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

207. Stavovský se k dané otázce podrobně vyjádřil na straně 21 – 23 prvostupňového rozhodnutí. Není sporu o tom, že žalobce působil od července roku 2017 jako městský architekt města X. Stavovský soud detailně vyložil, že žalobce pro město tuto činnost vykonával na základě smlouvy o výkonu konzultační a poradenské činnosti ze dne 12. 6. 2017. Stručně shrnuto, mezi povinnosti městského architekta při plnění smlouvy bylo zařazeno plnění konzultační, poradenské a oponentní činnosti ve vztahu k předkládaným projektovým dokumentacím. Ve smlouvě bylo též výslovně uvedeno, že se architekt nesmí účastnit výběrových řízení pořádaných městem. Přesto neučinil žádné kroky k vyloučení střetu zájmů.
208. Žalobce namítal, že neměl rozhodovací pravomoci a nebyl účastníkem smlouvy o dílo. Je přitom zcela nepochybné, že žalobce nelze oddělit od společnosti X, kde je jediným jednatelem a společníkem. Žalobce má na jednání společnosti neomezený vliv a rovněž jeho zájmy se se zájmem společnosti v podstatné míře shodují. Co se týče rozhodovací pravomoci, je sice pravdou, že žalobce město X nezastupoval, město si však žalobce najalo, aby pro ně nezávisle vykonával konzultační, poradenskou a oponentní činnost. Ve smlouvě bylo též výslovně uvedeno, že se architekt nesmí účastnit výběrových řízení pořádaných městem. Nelze vyvodit jiný závěr než, že má tento zákaz za cíl bránit riziku vzniku střetu zájmů při zadávání veřejných zakázek.
209. Ten je ostatně zapovězen rovněž přímo zákonem o zadávání veřejných zakázek. Podle § 44 odst. 1 – 3) zákona o zadávání veřejných zakázek je zapovězen pro zadavatele střet zájmů, který je mj. definován tak, že jde o zájmy osob, které se a) podílejí na průběhu zadávacího řízení, nebo b) mají nebo by mohly mít vliv na výsledek zadávacího řízení, ohrožují jejich nestrannost nebo nezávislost v souvislosti se zadávacím řízením. (3) Zájem osob uvedených v odstavci 2 se pro účely tohoto zákona rozumí zájem získat osobní výhodu nebo snížit majetkový nebo jiný prospěch zadavatele.
210. Pokud by tedy soud na argumentaci žalobce přistoupil, ztratil by institut kolize zájmů svůj smysl, neboť by jej bylo možno vždy obejít právě způsobem, který nastal v posuzované věci, tedy účastí obchodní společnosti ovládané příslušnou osobou autorizovaného architekta. Žalobce k tomu dále uvedl, že pojistkou proti střetu zájmů byl mimo jiné právník najatý radnicí pro uzavírání smlouvy o dílo. K tomu nezbyvá než dodat, že osoba s právnickým vzděláním může dohlédnout na právní rámec soutěže, ale naopak nemá odborné znalosti architekta, a tudíž ani ona nedokáže posoudit po odborné stránce projektovou dokumentaci. Stejně tak, jak vyplývá výše z § 44 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, není riziko vzniku střetu zájmů podmíněno ani tím, zda měl žalobce z plnění prospěch či nikoliv. I za situace, kdy projektant do zakázky nevstupuje s cílem získat prospěch, má nadále v souvislosti s jejím plnění určité zájmy, které se mohou v různé míře odlišovat od zájmů jeho klienta, což je právě charakteristickým znakem nežádoucího rizika střetu zájmů.
211. V případě, že se architekt dostane sám (jako fyzická osoba či prostřednictvím jím ovládané společnosti) do smluvního vztahu s městem jako dodavatel zakázky na provedení projektových prací, tedy do zakázky v oblasti, v níž má jako městský architekt hájit výlučně zájmy svého města, nastává nutně minimálně riziko kolize zájmů, které při provádění zakázky má jako její dodavatel.
212. Lze tak uzavřít, že žalobce nepředcházel riziku střetu zájmů, když po zrušení Soutěže č. 2 v prosinci 2020 inicioval a zasazoval se, aby město zadalo zakázku na zpracování investičního záměru – „Sportovní hala v X“ bez zadávacího řízení A. K. a dodavatelem zakázky se stal on sám prostřednictvím své společnosti X. Námitka není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

spor o cenu nákladů stavby, žalobce činnost prováděl pro bono, předmětem smlouvy o dílo byl investiční záměr, dílo splnilo objednávku

213. Podle § 18 odst. 1 PEŘ „Své služby poskytuje architekt, popřípadě jeho zaměstnavatel, za cenu, jejíž výše nesmí být mimořádně nízká a nepřiměřená. Doporučeným podkladem pro stanovení nabídkové ceny za služby architekta jsou profesní dokumenty, zejména vzory smluv a standardy profesních výkonů a dokumentace.“
214. Podle § 18 odst. 4 PEŘ „V případech zvláštního zřetele hodných, zejména humanitárních, může architekt, popřípadě jeho zaměstnavatel při stanovení nabídkové ceny nedbat ustanovení odstavce 1.“
215. K těmto okruhům námitek se podrobně vyjádřil Stavovský soud ČKA v odůvodnění svého rozsudku (strany 16 – 17 a strany 22 – 23). Zjistil, že v únoru 2021 uzavřel žalobce, nadále působící na pozici městského architekta, jako jednatel spol. X, s městem X smlouvu o dílo na zpracování „Investičního záměru - Sportovní hala v X“, podle níž měl být osobou pověřenou provedením smlouvy architekt A. K. Cena za provedení díla byla stanovena na 300.000,- Kč bez DPH. Předpokládané investiční náklady byly stanoveny na 150 mil. Kč.
216. Stavovský soud je toho názoru, že odevzdané dílo nesplňuje náležitosti zadání stanovené v čl. 2.3 uzavřené smlouvy o dílo, když návrh nerespektuje a překračuje maximální celkové náklady na realizaci. Senát Stavovského soudu ČKA vycházel z vlastního odborného posouzení finanční náročnosti realizací obdobných staveb na území ČR v rozhodném období na základě jejich velikosti sportovišť, typu konstrukcí a obestavěného prostoru. Dospěl přitom k závěru, že by podrobnější a správnější odhad investičních nákladů na realizaci haly dospěl k cenám vyšším, než byl smluvní požadavek města (150 milionů Kč). Sám zpracovatel poukazuje na cenu dle posudku TAROS NOVA, a.s., která je vyšší, cca 165 milionů Kč a Senát Stavovského soudu ČKA, objednal oponentní posudek od společnosti QSB s.r.o. na cenu 354 – 417 mil. Kč bez DPH a nakonec na základě vlastního posouzení dospěl k odhadu mezi 180 - 210 mil. Kč. Byť žalobce sporuje význam ceny stanovené Stavovským soudem oproti svému odhadu a je pravdou, že se oba odhady v ceně investičních nákladů rozcházejí, současně platí, že oba bezesporu stanoví investiční náklady významně vyšší než ty, ze kterých vycházela smlouva o dílo. Závěr o překročení investičních nákladů v odevzdaném díle je tak nesporný a tím i závěr, že dílo v této části smlouvu nesplnilo. Městský soud podotýká, že v ostatních částech odevzdané dílo předmět smlouvy i dle Stavovského soudu splňuje (srov. strana 18 prvostupňového rozhodnutí, třetí odstavce odspodu).
217. Stavovský soud poté na straně 17 a 18 přesvědčivě vyložil, že pod termínem investiční záměr dle uzavřené smlouvy o dílo, je fakticky zařazena i fáze služby architekta č. 2 – Návrh stavby (dle standardu služeb architekta vydaných Českou komorou architektů v roce 2018), neboť sportovní hala X bude významnou veřejnou investicí města X a významnou společenskou sportovní stavbou obce. Nelze proto předpokládat, že by objednatel, tzn. město X a jeho městský architekt, opomněli vyžadovat pro takovou stavbu zásadní a podstatnou část, tzv. předprojektovou dokumentaci jakou je samotný návrh stavby, který jako jediný převádí tvůrčím způsobem prvotní myšlenky záměru do uchopitelné, pojmenovatelné a realizovatelné podoby a vymezuje urbanistické umístění, architektonické ztvárnění, technické a technologické provedení, materiálový design, určuje související požadavky pro umístění stavby a stanovuje kapacitní, cenové a časové parametry záměru. Z popisu

předmětu smlouvy o dílo v odstavci 2.3 navíc vyplývá, že na investiční záměr již bude navazovat jen projektová dokumentace.

218. Při úvahách o adekvátní odměně za dílo Stavovský soud vycházel ze smlouvou o dílo stanovených nákladů na investici ve výši 150 mil. bez DPH, za tuto cenu mělo být provedeno plnění odpovídající výkonové fázi č. 2 – Návrh stavby. Stavovský soud ČKA poté při stanovení předpokládané hodinové náročnosti vycházel z profesních dokumentů „*Program pro stanovení hodnoty projektových prací*“ právě z investičních nákladů dle smlouvy o dílo, ovšem i tak mu hodinová sazba (časová dotace vyšla na 1.912 – 2.235 hodin) výpočtem vyšla v rozmezí 134 – 157 Kč. Při vyšších investičních nákladech by tato hodinová sazba byla pochopitelně ještě nižší, a tedy lze souhlasit se závěrem, že již z povahy věci byla zjevně podhodnocená.
219. Žalobce dovolává práva poskytovat služby v rámci *pro bono* rodnému městu zdarma či za sníženou odměnu. Stavovský soud na straně 22 a ve shodě s ním i žalovaná uznali, že autorizovaní architekti skutečně mohou poskytovat své služby takzvaně *pro bono*, vždy však musí být přitom splněno rozmezí stanovené v ustanovení § 18 odst. 4 PEŘ. To hovoří o případech zvláštního zřetele hodných, zejména humanitárních, avšak do této kategorie jistě nelze řadit poskytování služeb obci „z vděčnosti“.
220. Městský soud poukazuje na to, že svou službu za mimořádně nízkou a nepřiměřenou cenu může architekt poskytnout jen v případech zvláštního zřetele hodných, zejména humanitárních. Jedná se tedy o zcela výjimečnou situaci z pravidla neposkytovat mimořádně nízkou a nepřiměřenou cenu. Zjevným smyslem tohoto ustanovení je to, aby architekt mohl své služby mimořádně poskytnout za nízkou cenu jako reakci na situaci, v níž by vzhledem k jejím okolnostem bylo pro objednatele nepřiměřené hradit obvyklou cenu dle § 18 odst. 1 PEŘ.
221. Taková situace podle názoru soudu z okolností věci nevyplývala. Žalobce jinak povolaný jako městský architekt a současně jako jednatel své společnosti coby dodavatel uzavřel dne 26. 2. 2021 smlouvu o dílo s městem X se subdodavatelem A. K. (dle bodu 2.4 smlouvy) v návaznosti na to, že dvě předchozí soutěže město v roce 2020 zrušilo. Žalobce jen tvrdí, že důvodem k poskytnutí služeb *pro bono* byl jeho ryze subjektivní vztah vděčnosti vůči rodnému městu či jeho záměr poskytnout svou službu ve prospěch veřejnosti. Z povahy věci by však takto služby obci či kraji mohl poskytovat jistě každý architekt. Ze smlouvy (ač je ceně věnován III. oddíl smlouvy) ani z tvrzení žalobce však nevyplývá, že by důvodem sjednané ceny skutečně měly být nějaké specifické a závažné okolnosti typu humanitárních důvodů (živelní katastrofa atp.), tj. okolnosti, které jsou objektivně zřetelehodné jak vyžaduje § 18 odst. 4 PEŘ. Soud je proto toho názoru, že samotné tvrzení žalobce o poskytnutí služby *pro bono* z důvodu vděčnosti rodnému městu či záměru poskytnout službu ve prospěch veřejnosti neobstojí jako důvod pro nepřiměřenou cenu za dílo.
222. Pokud jde o námitku možné změny smlouvy mezi městem a dodavatelem, případná změna smlouvy nebyla v průběhu řízení před Stavovským soudem ČKA prokázána. K tvrzení o vědomosti města o možném zvýšení nákladů, které v řízení prokázáno bylo, lze doplnit jen, že nicméně ani takováto informace nemění nic na tom, že cena stanovená původně ve smlouvě byla podhodnocená. K argumentu, že dodavatelem byl mexický architekt, žalovaná zcela správně uzavřela, že smlouvu o dílo uzavřela společnost X, ve které je žalobce jediným společníkem a jednatelem, nikoli právě onen zmíněný a ceněný X architekt. Městský soud také neshledal, že by žalovaný zaměňoval studii s projektovou dokumentací. K této otázce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

se taktéž podrobně vyjádřil Stavovský soud ČKA a žalobce v podané žalobě neuvedl žádné konkrétní situace, kdy k této záměně dle něj mělo dojít, a zda a jaký negativní vliv to mělo mít na zákonnost a věcnou správnost napadeného rozhodnutí.

223. Městský soud považuje odůvodnění Stavovského soudu ČKA a žalované za určité, srozumitelné a dostatečné a zcela se s ním ztotožnil.

Nepřiměřenost sankce

224. Podle § 20 odst. 1 autorizačního zákona, ve znění účinném ke dni 31. 12. 2021, „*Za závažné nebo opětovné porušení povinností autorizované osoby stanovené tímto zákonem (dále jen "disciplinární provinění") Komora autorizované osobě uloží, nejde-li o trestný čin, některé z těchto disciplinárních opatření:*

- a) písemnou důtku,*
- b) pokutu až do výše 50 000 Kčs,*
- c) pozastavení autorizace na dobu nejvýše tří let,*
- d) odejmutí autorizace.*

Rozhodnutí o disciplinárním opatření podle písmene b) nebo c) může současně obsahovat rozhodnutí o zákazu výkonu funkcí v Komoře.“

225. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36 [č. 2671/2012 Sb. NSS] vyložil, že, „[...] ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské uvážení a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. 6 A 96/2000-62, č. 225/2004 Sb. NSS).“

226. Žalovaná prvostupňovým rozhodnutím za jednání specifikovaná výše v bodě 1 tohoto rozsudku uložila žalobci podle § 20 odst. 1 písm. b) autorizačního zákona pokutu ve výši 50.000 Kč. Stavovský soud v odůvodnění na straně 28 vyložil, že jde o kumulaci vícero závažných porušení ustanovení PEŘ, řada skutků by byla závažná sama o sobě. Porušení povinností stanovených autorizované osobě autorizačním zákonem tedy shledal za disciplinární provinění. K výši sankce poukázal na provinění jiných obviněných osob. V roce 2016 uložil důtku za porušení podmínek zadávacích podmínek, v roce 2020 pokutu ve výši 25.000 Kč za zaslání hanlivého emailu úřední osobě, v roce 2015 pokuty ve výši 10.000 Kč a 25.000 Kč za porušení povinností v procesu porotování architektonické soutěže. Představenstvo žalované se s tímto odůvodněním zcela ztotožnilo, pouze uvedlo, že vypuštění skutku „*urážky, pomluvy a zneuctění Komory a jejích členů*“, který není disciplinárním proviněním, nemá vliv na volbu uloženého disciplinárního opatření.

227. Městský soud v rozsudku ze dne 7. 5. 2024 shledal uloženou sankci za přiměřenou, to i s přihlédnutím k dalším následkům uložení disciplinárního opatření – zákazu účasti v porotách dle § 8 Soutěžního řádu či vyloučení ze zadávacího řízení dle § 48 odst. 5 písm. f) zákona o zadávání veřejných zakázek. Vycházel z toho, že žalobce spáchal vícero závažných porušení ustanovení Profesního a etického řádu ČKA a neodchýlil se od své dosavadní rozhodovací praxe. Žalovaná při ukládání pokuty zohlednila a řádně odůvodnila všechny podstatné aspekty, posoudila všechny relevantní okolnosti, přitěžující i polehčující okolnosti.
228. Od tohoto závěru městský soud v obecné rovině nemá žádný důvod se odchýlit. Jednotlivé skutky nepochybně představují závažné porušení povinností autorizované osoby a zejména pro souběh několika skutků jistě není na místě uložení mírnějšího opatření. Městský soud v předchozím řízení nicméně posuzoval přiměřenost sankce ve vztahu k 6 dílčím, svou povahou závažným, skutkům. V nyní projednávané věci však žalovaná byla již povinna se řídit podle § 78 odst. 5 s. ř. s. závazným právním názorem dle rozsudku Městského soudu v Praze a tedy byla povinna zohlednit i to, že skutky týkající se „pomluvy“ označené v napadeného rozhodnutí pod písm. E) a F), nedosahují intenzity disciplinárního provinění. To žalovaná, jak je výše uvedeno, vůbec neprojevila ve výroku žalovaného rozhodnutí. Žalovaná pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí shledala, že vypuštění těchto skutků nemá vliv na výši sankce, protože souhrn všech ostatních skutků zcela odpovídá zvolenému disciplinárnímu opatření.
229. Jinými slovy, přestože se žalobce bránil odvoláním pokutě proti šesti skutkům, dosáhl svým odvoláním (a následnou žalobou) změny v tom, že totožná výše sankce mu byla uložena místo za šest původních skutků nyní za 4 skutky. Soud je poté toho názoru, že úvahy představenstva i Stavovského soudu o výši sankce ve stávající podobě podle názoru soudu již neobstojí. Stavovský soud i představenstvo totiž vycházeli z toho, že se jedná sankci přiměřenou tomu, že jde o kumulaci vícero závažných porušení povinností. V prvostupňovém rozhodnutí a ani v žalovaném rozhodnutí se oba orgány Komory závažností jednotlivých skutků a jejich trestností zvláště nezabývali. Stavovský soud nicméně zohlednil, že byly uloženy dříve disciplinární opatření ve 4 jiných vyjmenovaných případech. Poukázal přitom na pokutu ve výši 25.000 Kč, uloženou v roce 2020, za zaslání hanlivého a urážlivého emailu úřední osobě. Byť shledal, že nešlo o pomluvu, šlo dle Stavovského soudu především o jednání, kdy je druhá strana taktéž poškozena výrokiem autorizovaného architekta. Krom tohoto případu Stavovský poukázal již na jednu mírnější sankci - uložení důtky a na uložení pokut ve výši 25.000 Kč a 10.000 Kč v případech porotování v soutěži (k tomu viz výše).
230. Z toho tedy vyplývá, že Stavovský soud při ukládání sankce zjevně za nejzávažnější považoval tzv. skutky „pomluvy“ a účasti v neregulérních soutěžích, za které v typově obdobných případech dříve uložil citelné pokuty, i když nikoliv v nejvyšší sazbě. Dohromady poté z rozsudku Stavovského soudu vyplývá úvaha, že pokud byly uloženy dříve důtka a několik pokut ve výši 25.000 Kč za několikrát obdobná jednání, která jsou předmětem žalobcovy věci, obstojí jako přiměřená sankce výsledná pokuta ve výši 50.000 Kč za všechny žalobcovy skutky.
231. Pokud však představenstvo žalované k skutkům „pomluvy“, oproti Stavovskému soudu, shledalo, že ty nejsou natolik závažné, aby jejich zproštění mělo i vliv na výši sankce, soudu už není dál zřejmé, na základě čeho by tedy přesto měly obstát úvahy o přiměřenosti uložené peněžní sankce ve výši 50.000 Kč uložené za zbylá čtyři jednání žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

232. Městský soud v Praze je proto toho názoru, že také výrok trestu je nepřezkoumatelný, to pro nedostatek důvodů. Tato část žalovaného i prvostupňového rozhodnutí totiž postrádá rozhodné úvahy o přiměřenosti ukládané sankce. Městský soud v Praze proto shledal, že žalované rozhodnutí v této části trpí vadou podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

233. Městský soud v Praze je předně toho názoru, že představenstvo zatížilo žalované rozhodnutí vadou mající vliv na zákonnost rozhodnutí. Představenstvo o vině žalobce pravomocně rozhodlo až po uplynutí lhůty stanovené pro rozhodnutí. Dále je žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný dle odůvodnění rozhodnutí nijak dále nehodnotil skutky týkající se výroků žalobce na adresu Komory či jiných architektů, respektoval tedy právní názor Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 7. 5. 2024, že jednání žalobce vůči orgánům Komory či architektům nedosáhlo intenzity disciplinárního provinění. Avšak tento svůj postup nezohlednil ani do výroku o vině a ani do výroku o sankci.
234. Soud proto žalované rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odstavec 5 s. ř. s.).
235. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, vzhledem k tomu, že byl ve věci úspěšný, má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem z podané žaloby v částce **3 000 Kč** a náklady právního zastoupení Mgr. Markem Novotným, advokátem, za jeden úkon právní služby (sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činila dle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024, tj. v době poskytnutí služby, **3 100 Kč** [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], a paušální částky **300 Kč** (§ 13 odst. 4 vyhlášky advokátního tarifu). Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za úkon příprava a převzetí věci, neboť stávající advokát zastupoval žalobce v předchozím průběhu řízení jak před žalovanou, tak před městským soudem, s věcí je tedy dostatečně obeznámen. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí **6 400 Kč**. Dále soud přiznal zástupci žalobce právo na zaplacení daně z přidané hodnoty v částce **714 Kč** (21 % z částky 3400 Kč), když zástupce žalobce soudu doložil, že je plátcem této daně. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **7114 Kč**, a to ve stanovené lhůtě k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Novotného, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. března 2025

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu